Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

THE ORTHODOX OBSERVER

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

		Σελ.
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ	Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Κου Μιχαὴλ	3
ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ	Ξενοφῶντος Διαμαντοπούλου	4
THE CALL TO THE MINISTRY	By Leonidas Pachis	6
Ο ΙΕΡΕΥΣ ΚΑΙ Η ΝΕΟΛΑΙΑ	Νικ. Ἠλ. Γεωργακοπούλου	7
Ο ΤΡΙΑΔΙΚΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ	Ἀρχ. Εὐσεβίου Α. Παπαστεφάνου	8
Η ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ	Φιλ. Δ. Ἐμμανουὴλ	9
Η ΤΡΟΧΙΑ ΤΗΣ ΦΥΛΕΤΙΚΗΣ ΜΑΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ ΕΞΕΛΙΞΕΩΣ	Εὐαγγέλου Γριβέλη	10
ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΟΥ (Ἀρχιεπισκοπή, Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, Ἐκδόσεις)		12
ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ		15
ABRAHAM LINCOLN (Commemoration of the Month)		16
A SPIRITUAL DEFICIENCY	By Ernest A. Villas	17
THE SIGNIFICANT ASPECTS OF ORTHODOX WORSHIP	By Dr. S. M. Sophocles	18
THE UPWARD LOOK	By Rev. Anthony Coniaris	19
RELIGIOUS OBSERVANCES OF THE CHRISTIAN FAMILY	By Athenagoras Kokkinakis, Bishop of Elaia	20
ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ		21

"Without the assistance of that Divine Being I cannot succeed. With that assistance, I cannot fail. Trusting in Him Who can go with me, and remain with you, and be everywhere for good, let us confidently hope that all will yet be well. To His care commeding you, as I hope in your prayers you will commend me, I bid you an affectionate farewell."

★

"With malice toward none; with charity for all; with firmness in the right, as God gives us to see the right, let us strive on to finish the work we are in. . . ."

Abraham Lincoln

ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΕΤΟΣ Κ'. ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ—FEBRUARY, 1954 ΑΡΙΘΜΟΣ 407

TAYLOR & SHAWAH CO.

Manufacturers

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ
ΑΜΦΙΑ ΚΑΙ ΣΚΕΥΗ

Ecclesiastical Metalware
Repairing and Refinishing of Metals
Gold, Silver, Chrome Plating
Pulpits, Pews,, Lecturns, Stained Glass
Complete Ikonostasis
Oil on Canvas Ikons
Vestments
Vestment Materials
Vestment Accessories
Choir Gowns
Beautiful Church Crystal Chandeliers

Ἑλληνικὸν Κατάστημα

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΤΕΡΖΟΓΛΟΥ, Ἰδιοκτήτης

42 East 21st Street, New York 10, N. Y.
Telephone: ALgonquin 4-4460

★

The only complete Orthodox Church Goods Organization serving the Orthodox Churches in America

INTERSTATE
MARBLE AND GRANITE WORKS
ΔΗΜ. ΒΡΑΧΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΥΙΩΝ

Γλύπτου Διπλωματούχου τοῦ Ἐθνικοῦ
Μετσοβίου Πολυτεχνείου Ἀθηνῶν

ΕΚΤΕΛΟΥΜΕΝ

ΤΕΜΠΛΑ -- ΑΓΙΑΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ
ΙΕΡΑΣ ΠΡΟΘΕΣΕΙΣ
ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΑΡΙΑ, ΚΛΠ.

ΕΚ ΦΥΣΙΚΩΝ ΜΑΡΜΑΡΩΝ

ΕΠΙΣΗΣ ΚΑΙ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΩΝ ΜΑΡΜΑΡΩΝ
ΚΑΙ ΕΚ ΞΥΛΟΥ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

Προμηθεύομεν Ἐκκλησιαστικὰ Εἴδη ἐκ τῶν ἐργοστασίων ἀρίστων Βυζαντινολόγων τῆς Ἑλλάδος. Ἐπίσης Ἀγάλματα, Μνημεῖα καὶ Ἀναμνηστικὰς Στήλας, WAR MEMORIALS ἐκ μαρμάρου καὶ γρανίτου.

1259 Flushing Ave., Brooklyn, N. Y.

Τηλέφωνον: EV. 6-5479 — Τηλ. Νυκτός: IL. 9-2896

THE ORTHODOX OBSERVER

•

Established 1934

VOL. XX FEBRUARY 1954 NO. 407

A monthly record of the News, the Work and the Thought of the Greek Orthodox Church in America.

Editor:
EMM. HATZIEMMANUEL

THE ORTHODOX OBSERVER is published monthly by the Greek Archdiocese Publications Assocation, at Garrison, N. Y.

"Reentered as second class matter May 21, 1953, at the Post Office at Garrison, N. Y., under the Act of March 3, 1879."

SUBSCRIPTIONS in the United States: For one year $3.00 — for two years $5.00.

Other Countries $3.50 per year.
25 Cents a copy.

Contributions and News deadline for THE ORTHODOX OBSERVER is the 25th day of the month for issue dated the following month.

CHANGE OF ADDRESS AND RENEWAL ORDERS are to be sent to: Orthodox Observer, St. Basil's Academy, Garrison, N. Y.; or: Greek Archdiocese, 10 East 79th Street, New York, N. Y.

Please allow one month for changes of address and renewal orders to become effective.

To insure accuracy of changes of address, please include present address together with your new address.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ

Ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Κου ΜΙΧΑΗΛ

Κατὰ τὸν παρόντα μῆνα εἰσερχόμεθα εἰς τὸ Τριῴδιον. Ἀποτελεῖ τὴν ὡραίαν εἰσαγωγὴν εἰς τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Τεσσαρακοστήν. Αὕτη εἶναι ἡ περίοδος τῆς ἐντατικῆς καλλιεργείας τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Διὰ τοῦτο καὶ τὸ Τριῴδιον μᾶς προπαρασκευάζει δι' αὐτήν. Μᾶς παρουσιάζει πρῶτον τὸ παράδειγμα τῆς ταπεινώσεως τοῦ ἁμαρτωλοῦ μέν, μετανοοῦντος ὅμως εἰλικρινῶς, Τελώνου. Μᾶς προσκαλεῖ ἔπειτα νὰ διδαχθῶμεν ἀπὸ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ἀσώτου υἱοῦ. Καὶ διὰ νὰ χαραχθῇ βαθέως εἰς τὰς ψυχάς μας ἡ ἀπόφασις τῆς ἐν ταπεινώσει ἐπιστροφῆς καὶ μετανοίας μᾶς ἐμφανίζει τὴν εἰκόνα τῆς Δευτέρας παρουσίας καὶ κρίσεως, καθ' ἣν θὰ ἀπολαύσωμεν καθ' ὅ,τι ἐπράξαμεν, εἴτε ἀγαθόν, εἴτε κακόν. Καὶ τέλος τελειώνει τὸ Τριῴδιον μὲ τὸ μάθημα τῆς ἐσωτερικῆς νηστείας, ποὺ εἶναι τὸ πραγματικὸν περιεχόμενον καὶ ἡ οὐσία τῆς πνευματικῆς ζωῆς.

Ἄνευ πνευματικῆς, ἐσωτερικῆς δηλαδή, βιώσεως τῶν ἀληθειῶν τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας, ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι ἄκαρπος καὶ μηχανικὸς φαρισαϊσμός. Τὸν ἐσωτερικόν μας ἄνθρωπον θέλει νὰ μεταβάλῃ καὶ νὰ κερδίσῃ ὁ Χριστός. Καὶ διὰ τοῦτο ὅλη ἡ διδασκαλία του ἔχει ὡς ἀντικειμενικὸν σκοπὸν τὴν ἀναγέννησιν τῶν ψυχῶν καὶ καρδιῶν μας. Τὰς ἐσωτερικὰς προθέσεις μας καὶ διαθέσεις θέλει νὰ ἰσορροπήσῃ ὁ Χριστός. Διότι αὐταὶ θὰ ἐκφρασθοῦν εἰς λόγους καὶ εἰς ἐνεργείας. Αὐταὶ θὰ ἀποτελέσουν τὴν μορφὴν καὶ τὸ σχῆμα τοῦ χαρακτῆρός μας, τῆς καθημερινῆς ζωῆς μας. Καὶ διὰ τοῦτο ἡ καλλιέργεια τοῦ Χριστιανικοῦ μας χαρακτῆρος ἔχει ὡς ἔδαφος τὸν ἐσωτερικόν μας ἄνθρωπον. Ὁ ἐσωτερικός μας ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἀποκτήσῃ τὴν πρέπουσαν πνευματικότητα. Καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον ἡ πνευματικὴ ζωὴ εἶναι γνωστὴ καὶ ὡς ἐσωτερικὴ ζωὴ καὶ τἀνάπαλιν.

Εἰς ὅλα τὰ κλασσικὰ παραδείγματα τοῦ Τριῳδίου ἡ ἐσωτερικὴ ζωὴ εἶναι ἐκείνη ποὺ διαδραματίζει ρόλον ἀποφασιστικόν. Ἐωτερικῶς συντρίβεται καὶ κατανύσσεται ὁ ταπεινὸς τελώνης καὶ διακηρύσσεται δεδικαιωμένος ὑπὸ τοῦ καρδιογνώστου Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἐσωτερικὴ ζωὴ τοῦ ἀσώτου υἱοῦ ἀναταράσσεται καὶ συγκλονίζεται ἀπὸ τὸ ἄθλιον κατάντημά του καὶ συνέρχεται, ἔρχεται εἰς ἑαυτόν. Καὶ λέγει: «Ἀναστὰς πορεύσομαι πρὸς τὸν Πατέρα μου». Ἀπὸ τὴν ἐπικράτησιν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς συμπαθείας εἰς τὸν ἐσωτερικόν μας ἄνθρωπον θὰ ἐξαρτηθῇ ἡ κατάταξίς μας εἰς τὰ δεξιὰ ἢ τὰ ἀριστερὰ τοῦ Δικαιοκρίτου Θεοῦ. Καὶ τέλος ὁ ἐσωτερικός μας ἄνθρωπος κυρίως πρέπει νὰ νηστεύσῃ, νὰ ἐγκρατευθῇ, νὰ ἀπόσχῃ ἀπὸ κάθε κακὸν καὶ νὰ θελήσῃ καὶ ἀσκήσῃ κάθε ἀγαθόν, διὰ νὰ «νηστεύσωμεν νηστείαν δεκτὴν εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ».

Διὰ νὰ γίνουν ὅμως ὅλαι αὐταὶ αἱ εὐεργετικαὶ καὶ σωτήριοι μεταβολαὶ εἰς τὸν ἐσωτερικόν μας ἄνθρωπον, ἔχει ἀνάγκην οὗτος εἰδικῆς καὶ δὴ συστηματικῆς καὶ ἐντατικῆς καλλιεργείας. Καμμία ἀπολύτως γῆ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποδώσῃ, νὰ καρποφορήσῃ, ἄνευ καλλιεργείας. Μόνον ζιζάνια καὶ ἄκανθαι καὶ τρίβολοι εἶναι ὁ καρπὸς καὶ ἡ ἀπόδοσις κάθε χέρσου καὶ ἀκαλλιεργήτου γῆς. Μακρὸν χρονικὸν διάστημα παραμένει εἰς τὸν ἀμπελῶνα καὶ τὸν ἀγρόν του ἐργαζόμενος ὁ γεωργὸς πρὶν ἢ ἔλθῃ τοῦ τρυγητοῦ ἡ εὐλογημένη ὥρα.

Τοιουτοτρόπως καὶ ὁ ἐσωτερικός μας ἄνθρωπος πρέπει νὰ καλλιεργηθῇ διὰ νὰ ἀποδώσῃ τοὺς πνευματικοὺς καρπούς του, δηλονότι τὴν χαράν, τὴν εἰρήνην, τὴν μακροθυμίαν, τὴν πίστιν, τὴν πραότητα καὶ τὴν ἐγκράτειαν. Μόνον τοιουτοτρόπως θὰ μορφωθῇ «ὁ Χριστὸς ἐν ἡμῖν», θὰ ἀποκτήσωμεν καὶ θὰ ζήσωμεν δηλονότι ζωὴν πνευματικήν. «Οἱ δὲ τοῦ Χριστοῦ τὴν σάρκα ἐσταύρωσαν σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις». Ἡ σταύρωσις τῆς σαρκὸς σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις ἀποτελεῖ τὴν καλλιέργειαν τοῦ ἀγροῦ τοῦ ἐσωτερικοῦ μας ἀνθρώπου. Μέγα ἔργον, ἀλλὰ καὶ δύσκολον ἔργον. Ἔχει ἀνάγκην ὑπομονῆς, ἐπιμονῆς καὶ ἀσκήσεως συνεχοῦς καὶ διαρκοῦς. Αὐτὴ εἶναι ἡ πνευματικὴ ζωή. Ἔργον μέγα, ἔργον δύσκολον, ἀλλ' ἀπολύτως ἀπαραίτητον, ἐπιβεβλημένον, ἐπάναγκες, καὶ πάντοτε ἐπίκαιρον. Ὁ ἱερὸς κλῆρος πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν πρωτοβουλίαν. Διότι ἡμεῖς οἱ κληρικοὶ πρώτιστα καὶ κατ' ἐξοχὴν εἴμεθα οἱ συνεργοὶ Χριστοῦ. Κύκλοι μελέτης τῆς Γραφῆς εἶναι κάτι ποὺ ἔχουν ἄμεσον ἀνάγκην αἱ Κοινότητές μας. Εἰς αὐτοὺς καὶ μὲ αὐτὰς θὰ τεθοῦν τὰ θεμέλια τῆς καλλιεργείας καὶ τῆς δημιουργίας πνευματικῆς ζωῆς. Καὶ πρέπει μὲ κάθε θυσίαν νὰ τοὺς ἀποκτήσωμεν διὰ νὰ ἔχωμεν καὶ Χριστιανοὺς μὲ πνευματικὴν ζωήν, ἄνευ τῆς ὁποίας ὁ Χριστιανισμός μας εἶναι «χαλκὸς ἠχῶν καὶ κύμβαλον ἀλαλάζον».

Ο ΑΜΒΩΝ

Κυριακὴ τῆς Τυροφάγου (7 Μαρτίου 1954)

Ὑπὸ Κου ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

«Μὴ θησαυρίζετε ὑμῖν θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπου σὴς καὶ βρῶσις ἀφανίζει καὶ ὅπου κλέπται διορύσσουσι καὶ κλέπτουσι. Θησαυρίζετε δὲ ὑμῖν θησαυροὺς ἐν οὐρανῷ, ὅπου οὔτε σὴς οὔτε βρῶσις ἀφανίζει καὶ ὅπου κλέπται οὐ διορύσσουσι, οὐδὲ κλέπτουσι».
(Ματθ. 6:19)

α΄
Κεντρικὴ ἰδέα.

Εἰς τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Κυρίου τονίζεται ἡ ὑπεροχὴ τοῦ πνεύματος ὑπὲρ τὴν ὕλην, ἡ ὑπεροχὴ τῆς ψυχῆς ὑπὲρ τὸ σῶμα καὶ μαζὶ τὸ καθῆκον τοῦ ἀνθρώπου νὰ στρέφῃ τὸ βλέμμα περισσότερον πρὸς τὸν οὐρανὸν — τὸ πνεῦμα — παρὰ πρὸς τὴν γῆν — τὴν ὕλην.

β΄
Ὁ Κύριος καταδικάζει τὸν πρακτικὸ καὶ θεωρητικὸ ὑλισμό.

Ἡ αἰτία, ποὺ ἔκαμε ὁ Κύριος τὴν ὑπόδειξιν αὐτὴν εἶναι ἡ τάσις τῆς πλειονότητος τῶν ἀνθρώπων νὰ ἐνδιαφέρεται περισσότερον διὰ τὰ γήϊνα ἀγαθὰ παρὰ διὰ τὰ ἐπουράνια. Ἡ τάσις αὐτὴ ἐκδηλώνεται: (α) Εἰς τὸν γνωστὸν πρακτικὸν ὑλισμόν, ποὺ εἶναι παλαιὸς ὅσο καὶ ὁ ἄνθρωπος καὶ ποὺ ἐκπροσωπεῖ κυρίως ἡ λεγομένη ἡδονιστικὴ ἢ Ἐπικούρειος σχολὴ μὲ τὸ δόγμα «φάγωμεν, πίωμεν, αὔριον γὰρ ἀποθνήσκομεν». (β) Εἰς τὸν νεώτερον θεωρητικὸν ὑλισμόν, ποὺ εἶναι τὸ φυσιολογικὸν ἐπακολούθημα τοῦ Ὀρθολογισμοῦ, σύμφωνα μὲ τὸν ὁποῖον μόνον ὅ,τι ὑποπίπτει εἰς τὰς αἰσθήσεις μας καὶ μόνον ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ συλλάβῃ καὶ ἐξηγήσῃ ὁ νοῦς μας ὑπάρχει. Συνεπῶς οὔτε ψυχή, οὔτε πνευματικὸς κόσμος, οὔτε Θεὸς ὑπάρχει, ἀφοῦ τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν ὑποπίπτει εἰς τὰς αἰσθήσεις μας.

Ὁ πρῶτος ἀποτελεῖ τὴν πλέον ζωώδη φιλοσοφίαν. Μιὰ τέτοια βιοθεωρία: (α) Εἶναι ἀντίθετος πρὸς τὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ὀργανικὲς καὶ φυσιολογικὲς ἀνάγκες ἐγκλείει καὶ ὑψηλότερες πνευματικὲς ὁρμὲς καὶ ἀνάγκες, ὅπως πρεσβεύουν καὶ οἱ πιὸ ριζοσπαστικὲς σύγχρονες ψυχολογικὲς σχολές. (β) Ἀπογυμνώνει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ κάθε τάσιν ὑψηλήν. (γ) Τὸν καθηλώνει εἰς στασιμότητα πνευματικὴν καὶ ἠθικήν. (δ) Τὸν ἐξομοιώνει πρὸς τὰ ζῶα.

Ὁ δεύτερος ξεκινᾷ ἀπὸ ἐντελῶς ἐσφαλμένη προϋπόθεσι. Λησμονεῖ ἐκεῖνο ποὺ εἶπαν μεγάλοι φιλόσοφοι, σὰν τὸν Πλάτωνα στὴν ἀρχαιότητα καὶ τὸν Κάντιο στοὺς νεωτέρους χρόνους, ὅτι αἱ αἰσθήσεις μας εἶναι περιωρισμέναι καὶ πολλὲς φορὲς μάλιστα μᾶς ἐξαπατοῦν. Λησμονεῖ ὅτι ὅσα ὑποπίπτουν εἰς τὰς αἰσθήσεις μας εἶναι «φαινόμενα» καὶ ὅτι πίσω ἀπ' αὐτὰ ὑπάρχει τὸ «ἀεὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἔχον» κατὰ τὸν Πλάτωνα ἢ «τὸ ὄντως ὄν» κατὰ τὸν Κάντιον. Ὑπερτιμᾷ τὸ λογικὸν τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ εἶναι βεβαίως τὸ πολυτιμότερον δῶρον ποὺ ἔλαβεν ὁ ἄνθρωπος, ἀλλ' ἔχει ἐν τούτοις περιωρισμένην δύναμιν καὶ ἀδυνατεῖ νὰ συλλάβῃ ὄχι μόνον προβλήματα τοῦ ἐπέκεινα, ἀλλὰ καὶ γνωστὰ φαινόμενα, ὅπως ὁ ἠλεκτρισμός, ὁ μαγνητισμὸς καὶ πλῆθος ἄλλων. Λησμονεῖ ἐκεῖνο ποὺ εἶπε μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ φωτισμένες νεώτερες διάνοιες, ὁ Κέπλερος, ὅτι καὶ τὸ μεγαλύτερο ἐπιστημονικὸ πνεῦμα μοιάζει μὲ τὸν ταπεινὸ ψαρά, ποὺ ἀγωνίζεται νὰ μαζέψῃ μερικὰ κοχύλια στὴν ἀκρογιαλιά, ἐνῷ ἐμπρός του ἐκτείνεται ἀπέραντος καὶ μυστηριώδης ὁ ὠκεανὸς τῆς γνώσεως.

Τὸν πρακτικὸ καὶ θεωρητικὸ αὐτὸ ὑλισμό, ποὺ εἶναι ἀλληλένδετοι σὲ μεγάλο βαθμό, κεραυνώνει ὁ Κύριος μὲ τὰ παραπάνω θεῖα Του λόγια.

Μέσα στὰ ἁπλᾶ αὐτὰ λόγια τονίζει: (α) ὅτι παράλληλα μὲ τὸ σῶμα καὶ τὸν ὑλικὸ κόσμο ὑπάρχει καὶ ἡ ψυχὴ καὶ ὁ ὑπερπέραν πνευματικὸς κόσμος, (β) ὅτι ἡ πνευματικὴ ὑπόστασις τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὁ ὑπερπέραν πνευματικὸς κόσμος ἔχουν ἀσυγκρίτως ὑψηλοτέραν ἀξίαν ἀπὸ τὴν ὕλην καὶ τὴν ἐπίγειον ζωήν, (γ) ὅτι πρὸς τὰ ὑψηλότερα καὶ μονιμώτερα αὐτὰ πρέπει νὰ ἔχῃ κυρίως ἐστραμμένο τὸ βλέμμα ὁ ἄνθρωπος.

Εἰς τὴν παροῦσαν στήλην θὰ δημοσιεύωμεν περιληπτικὰ κηρύγματα ἐπὶ τῶν περικοπῶν ἢ τοῦ περιεχομένου τῶν ἑορτῶν τοῦ ἑπομένου μηνός.

γ΄
Οἱ ἐπίγειοι καὶ οὐράνιοι θησαυροί.

Κατὰ τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν τὸ σῶμα εἶναι τὸ κατοικητήριον τῆς ψυχῆς καὶ ἡ ἐπίγειος ζωὴ τὸ προπαρασκευαστικὸ στάδιο γιὰ τὴν ὑπερπέραν, τὴν αἰωνία ζωή. Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἐκτιμᾷ κατ' ἀξίαν τὴν σημασία, ποὺ ἔχει τὸ καθένα ἀπὸ τὰ στοιχεῖα αὐτὰ καὶ ἀνάλογος πρέπει νὰ εἶναι ἡ φροντίδα του γι' αὐτά. Ἡ χριστιανικὴ θρησκεία δὲν καταδικάζει τὴν φροντίδα γιὰ τὸ σῶμα καὶ τὴν βελτίωσι τῶν ὑλικῶν ὅρων ζωῆς. Δίδει ὅμως μεγαλυτέρα σημασία στὴν πνευματικὴ ὑπόστασι τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ἔχει τὸ προνόμιο τῆς αἰωνιότητος.

Ὅσοι ἀκολουθοῦν τὴν ὑλιστικὴ ἀντίληψι, θέτουν ὡς σκοπὸ τῆς ζωῆς των νὰ συγκεντρώσουν ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερα πλούτη καὶ ὑλικὰ ἀγαθά, γιὰ νὰ δοκιμάσουν ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον τὶς ὑλικὲς ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς. Ἀλλά: (α) Τὰ ὑλικὰ αὐτὰ ἀγαθὰ εἶναι πρόσκαιρα καὶ ἐφήμερα. Ὁ «σὴς καὶ ἡ βρῶσις» (τὸ σαράκι καὶ ἡ σκουριὰ) παραμονεύουν μὲ χίλιες μορφὲς σὲ κάθε γωνιὰ καὶ σὲ κάθε στιγμή, γιὰ νὰ καταστρέψουν κάθε τι ποὺ εἶναι ἀπὸ ὕλη. Πόσοι δὲν ἐκοιμήθηκαν πλούσιοι καὶ ἐξύπνησαν πτωχοί; (β) Ἡ συσσώρευσις ὑλικῶν ἀγαθῶν, ἡ ἀκόρεστη ἐπιθυμία νὰ τὰ πολλαπλασιάσωμε καὶ ὁ φόβος μὴν τὰ χάσωμε μᾶς ἀφαιρεῖ τὴν ψυχικὴ γαλήνη καὶ ἠρεμία, ποὺ δὲν ἀγοράζεται μὲ κανένα θησαυρό. (γ) Ὁ πλοῦτος συνήθως μᾶς παρασύρει στὴν τύρβη καὶ τὴν ἀκολασία, ποὺ ταπεινώνει τὴν προσωπικότητα καὶ ὑπονομεύει τὴν ὑγεία. (δ) Ἡ

συσσώρευσις ὑπέρμετρου πλούτου προκαλεῖ τὸν φθόνον καὶ τὰς κοινωνικὰς ἀναταραχάς. Νὰ μὴ καταβάλωμεν λοιπὸν καμμίαν προσπάθειαν γιὰ τὴν ἐξασφάλισιν ὑλικῶν ἀγαθῶν; Αὐτὸ θὰ ἦτο ὑπερβολή. Χρειάζεται ὅμως καὶ ἐδῶ μέτρον. Νὰ θησαυρίζωμεν τόσα ὅσα μᾶς χρειάζονται γιὰ μιὰ ἀξιοπρεπῆ ζωὴ καὶ ὅσα εἶναι ἀρκετὰ νὰ μᾶς ἐξασφαλίζουν τὸ αἴσθημα τῆς ἀσφαλείας. Τὸ ἐπὶ πλέον; Αὐτό, ἐὰν ὑπάρχῃ, νὰ τὸ μετουσιώνωμε, νὰ τὸ ἐπενδύωμε σὲ «θησαυροὺς ἐν οὐρανῷ».

Ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ οἱ «θησαυροί»; Κάθε τι ποὺ ἔχει ἀπόλυτη ἀξία καὶ μᾶς παρακολουθεῖ στὴν αἰωνιότητα. Ἡ ἀγαθοεργία σὲ ὅλες της τὶς μορφές, ποὺ τόσην ἱκανοποίησιν καὶ ψυχικὴν ἀγαλλίασιν μᾶς παρέχει. Ἡ πιστὴ ἐκτέλεσις τοῦ καθήκοντος, ποὺ ἔχει συνοδό της τὴν ἠρεμία καὶ γαλήνη τῆς συνειδήσεως. Ἡ ὑποταγή μας εἰς τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεως καὶ τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, ποὺ μᾶς προάγει ἠθικῶς καὶ ἀνυψώνει τὴν προσωπικότητά μας. Ὅλες τέλος οἱ χριστιανικὲς ἀρετές, μὲ τὶς ὁποῖες πρέπει νὰ στολίζῃ τὴν ὕπαρξί του κάθε χριστιανὸς — ἀγάπη, μακροθυμία, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια, — ὅπως τὶς συνοψίζει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος.

Αὐτοὺς τοὺς θησαυρούς, ἐὰν ἀποκτήσωμε, εἴμεθα πλούσιοι.

δ΄

Ἡ Μ. Τεσσαρακοστὴ στάδιον ἀποταμιεύσεως πνευματικῶν θησαυρῶν.

Γιὰ νὰ ἀποκτήσωμεν ὅμως τοὺς οὐρανίους αὐτοὺς θησαυρούς, χρειάζονται ἀγῶνες καὶ προσπάθειαι, ὅπως καὶ γιὰ τὴν ἀπόκτησι τῶν ἐπιγείων θησαυρῶν. Ὁ ἀγώνας αὐτὸς πρέπει νὰ εἶναι συνεχής. Ἕνα ἀπὸ τὰ κυριώτερα στάδια τοῦ ἀγῶνος αὐτοῦ εἶναι ἡ περίοδος τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς, ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ αὔριο.

Στὸ διάστημα αὐτὸ ἂς προσπαθήσωμε νὰ ἀποταμιεύσωμε ὅσον τὸ δυνατὸν περισσοτέρους πνευματικοὺς θησαυρούς. Οἱ τράπεζες ποὺ θὰ τοὺς καταθέσωμε εἶναι πάμπολλες: Οἱ χῆρες καὶ τὰ ὀρφανά μας, οἱ ἀσθενεῖς μας στὰ νοσοκομεῖα, τὰ ἱδρύματά μας, ἡ πνευματική μας ὕπαρξις.

Κυριακὴ τῆς Ὀρθοδοξίας (14 Μαρτίου 1954)

α΄

Ὁ «θρίαμβος» τῆς Ὀρθοδοξίας κατὰ τῶν δυνάμεων τοῦ σκότους.

Οἱ Ρωμαῖοι στρατηλάται συνήθιζαν νὰ τελοῦν τὸν περίφημον «θρίαμβον» ἔπειτα ἀπὸ κάθε νικηφόρον ἐκστρατείαν των. Προηγοῦντο τὰ ρωμαϊκὰ λάβαρα, ἔπειτα ἤρχετο ὁ στρατηλάτης ἐπάνω σὲ πολυτελὲς ἅρμα καὶ ἀκολουθοῦσαν οἱ αἰχμάλωτοι, τὰ τρόπαια καὶ οἱ λεγεῶνες. Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἔπειτα ἀπὸ μακροὺς καὶ σκληροὺς ἀγῶνας κατὰ τῶν πολυπληθῶν ἐχθρῶν τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ἐτέλεσε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ τελῇ τὸν «θρίαμβόν» της, νὰ ἑορτάζῃ τὴν νίκην της κατὰ τῶν ἐχθρῶν της. Τὰ νικητήριά της αὐτὰ ἑορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας τὴν Κυριακὴν αὐτήν, ἡ ὁποία ὀνομάζεται Κυριακὴ τῆς Ὀρθοδοξίας. Τὴν Κυριακὴν αὐτὴν ἑορτάζομεν τὴν ἀναστήλωσιν τῶν ἱερῶν εἰκόνων κατόπιν τῆς ἀποφάσεως τῆς Ζ΄ οἰκουμενικῆς συνόδου καὶ γενικώτερον τὴν ἐπικράτησιν καὶ τὸν θρίαμβον τῆς Ὀρθοδοξίας ἔναντι τῶν αἱρέσεων καὶ κακοδοξιῶν, ποὺ τὴν ἠπείλησαν.

β΄

Οἱ ἐχθροὶ τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ οἱ ἀγῶνες τῆς Ἐκκλησίας κατ' αὐτῶν.

Ὁ χριστιανισμὸς ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεώς του συνήντησε τεράστια ἐμπόδια καὶ φοβεροὺς ἐχθρούς. Πρῶτοι ἦσαν οἱ ἐξωτερικοὶ ἐχθροί, οἱ εἰδωλολάτραι καὶ οἱ Ρωμαῖοι αὐτοκράτορες. Αὐτοὶ ἐκήρυξαν ἀπηνεῖς διωγμοὺς κατὰ τῶν χριστιανῶν, ποὺ εἶχαν ὡς ἀποτέλεσμα ἑκατόμβας μαρτύρων. Στοὺς σκληροὺς αὐτοὺς διωγμοὺς οἱ χριστιανοὶ προέταξαν καθαρῶς χριστιανικὰ ὅπλα, τὴν πνευματικὴν πανοπλίαν, ποὺ περιγράφει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος (Πρὸς Ἐφεσίους στ΄ 10-18).

Τὰ ὅπλα αὐτὰ τοὺς ἐχάρισαν τελικὰ τὴν νίκη κατὰ τῶν πανισχύρων διωκτῶν των καὶ μὲ τὸ λάβαρον τοῦ Σταυροῦ ἐπὶ κεφαλῆς καὶ τὸν Μέγαν Κωνσταντῖνον νικητὴν στρατηλάτην ἐτέλεσαν τὸν μεγάλον «θρίαμβόν» των στὴν Ρώμη, τὴν καρδιὰ τῆς αὐτοκρατορίας, κάτω ἀπὸ τὰ σιδερένια νύχια τῆς ὁποίας ἐσφάδαζαν ἐπὶ τρεῖς αἰῶνας καὶ ποὺ τώρα τὴν εἶχαν κατακτήσει ὁριστικά.

Ὄχι ὀλιγώτερο φοβεροὶ καὶ ἐπικίνδυνοι ἦσαν οἱ ἐσωτερικοὶ ἐχθροὶ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, οἱ αἱρετικοί. Ὁ Κύριος εἶχε προείπει ὅτι εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας θὰ ἐμφανισθοῦν «λύκοι μὲ ἔνδυμα προβάτου» (Ματθ. ζ΄ 15, κδ΄ 24).

Τέτοιοι ἐσωτερικοὶ ἐχθροὶ ἀνεφάνησαν ἤδη ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῶν Ἀποστόλων. Αὐτοὺς ἔχει ὑπ' ὄψιν του ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στὰς συστάσεις ποὺ ἔδωσε στοὺς πρεσβυτέρους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἐφέσου (Πράξεις Ἀποστόλων κ΄ 28-30. Πρὸς Τιμόθεον Α΄ δ΄ 1-2, Τιμοθ. Β΄ γ΄ 13-17). Τέτοιοι ἦσαν στὴν ἀρχὴ οἱ Ἰουδαΐζοντες χριστιανοί, οἱ γνωστικοὶ καὶ ἄλλοι. Οἱ γνωστότεροι ὅμως καὶ τρομερώτεροι, ποὺ μὲ τὶς αἱρετικὲς καὶ κακόδοξες διδασκαλίες των συνετάραξαν ἐπὶ ὀκτὼ αἰῶνας τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἠπείλησαν νὰ κατασυντρίψουν τὸ σκάφος τῆς Ὀρθοδοξίας, εἶναι ὁ Ἄρειος καὶ οἱ ὀπαδοί του Χριστομάχοι, ὁ Μακεδόνιος καὶ οἱ ἀκόλουθοί του Πνευματομάχοι, ὁ Ἀπολλινάριος, ὁ Νεστόριος, ὁ Εὐτυχὴς καὶ οἱ ὀπαδοί των Μονοφυσῖται, ὁ Ὀνώριος καὶ οἱ Μονοθελῆται, καὶ τέλος οἱ Εἰκονομάχοι. Αἱ αἱρέσεις αὐταὶ ἐδημιούργησαν ἀφάνταστον σάλον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, διήρεσαν τοὺς χριστιανούς, προεκάλεσαν ἄγριες διενέξεις καὶ φιλονεικίες, ἔγιναν αἰτία βιαίων συγκρούσεων, διωγμῶν καὶ ὁμαδικῶν ἀποσχίσεων.

Εὐτυχῶς ὅμως τὸ κλυδωνιζόμενον σκάφος τῆς Ἐκκλησίας εἶχε καλοὺς πηδαλιούχους. Οἱ Ἱεράρχαι τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, μὲ κύρια ὅπλα αὐτὴν τὴν φορὰν τὴν ρομφαίαν τοῦ Λόγου καὶ τὴν ἀσπίδα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐνίκησαν τοὺς ἐχθροὺς τῆς Ὀρθοδοξίας αἱρετικοὺς καὶ εἰς ἑπτὰ οἰκουμενικὰς συνόδους διετύπωσαν τὰ δόγματα τῆς ἁγίας ἡμῶν πίστεως, ποὺ ἀπὸ τότε παραμένουν εἰς

(Συνέχεια εἰς τὴν 16ην σελίδα)

THE CALL TO THE MINISTRY

By LEONIDAS PACHIS, Student
Theological Institute of the "Holy Cross"
Brookline, Mass.

The ministry of our Lord Jesus Christ is a definite, clear and precise awakening of man's inborn and natural inclination to serve and worship God. It is a calling which took on divine form before even the foundations of the world were made. As Apostle Paul so aptly set forth in his epistle to the Ephesians, "He chose us in Him before the foundation of the world." It is as if God predestined that, when His only begotten Son, Jesus, was to be shamed and humiliated on the Cross of Golgotha, He, as Creator of Heaven and Earth, would choose amongst carnal men, apostles to remove the walls of ignorance and idolatry which surrounded the pure and ever-clear waters of His truths.

The early-Christian apostles had the seemingly never-ending task of going in the midst of both hostile heathen lands and spiteful envious Pharisees, to preach the Word of God. Even unto death they bore first the temptations of worldly wealth and power, then the sufferings and flesh-searing tortures of the very people to whom their only sin was the preaching of love and kindness. From the First-Martyr Stephan, who was stoned by the walls of Jerusalem, up to our present-day unseen martyrs, our religion has witnessed their faith and patience as the groundwork and foundation of our Church, foundation which was laid amid their sacrificed blood of persecution.

Today's apostolate of Christ also faces that same danger of ridicule and torment, while preaching His Divine Truth. Unfortunately though, there is a lack of individuals coming forth in His service to shield and defend His Word. Now, more than ever there is a need to answer the call of our Lord, Jesus Christ; to be teachers of His Gospel, dispensers of His Most Holy Mysteries. Our Church is in dire need of more young men to carry the burden of His Cross, and to hold high the spark of His ever-burning Torch of Light, to carry it through the darkness of Sin and Iniquity, so that it may be shown to them within. Like a herald, trumpeting God's majesty, he would clear the way for Him and His triumphant march through the worlds of wickedness and injustice. Bearing His two-edged sword of righteousness, the man of God reaches into the innermost depths of the human heart and severs that cancerous growth of evil and transgression. Even unto the darker and more hidden chasms of man's soul will he extend his God-gifted power to undertake the Herculean task of cleansing him, that he may "present . . . man perfect in Christ Jesus." (Col. 1:28).

The young man who naturally feels that inclination toward the priesthood, will also harbor a sense of unworthiness of his call to the ministry of His Word. He will entertain the thought of non-deservance to approach the Most-High and live a life close to Him. Frightened that perhaps the things expected of him in the priesthood are beyond his powers and abilities, he believes that the distinction of the priesthood is only for men of greater capabilities than his own. This humbleness though, is what God expects of all His chosen. There is no room in His ranks for the proud and haughty. If he is frightened, as we mentioned before, and that feeling of unworthiness makes him hesitant, he may be assured that through God's power he can achieve his apostolic goal, that which he thought impossible. For if man has that power of God, through His dynamic and everlasting teachings, he may bring great things to pass. As God made Heaven and Earth and all its living creatures with just a few words, how then can He deny anyone in His service the strength needed to carry His will to the people?

Today, more than ever, as we see transgression and wars devastating nations and oppressing God-fearing peoples, our Church needs the youth and their spiritual strength. With the atheistic powers of Communism menacing our peace, security, and the right to worship our God, the world stands insecure. There is need for rejuvenation in faith and a united religious front to combat this common godless enemy. It is the youth's post, through its calling to the ministry, to convert the people back to the will of God. He who answers the call to priesthood helps fortify the shakened pillars of Christianity and once again sets them in the hearts of the people. For on each who answers that Divine calling, God has set His hopes for the future of mankind. In his epistle to the Ephesians, Apostle Paul says: "I therefore, a prisoner in the Lord, beseech you that you walk worthy of the vocation in which you are called" (Eph. 4:1). Learned men in the past have helped the world with their materialistic and sound explanations. But how many of them have converted it as have apostles, prophets, and teachers of the Gospel, Christian apostles that were below the scientific intellectual level of their cold, systematic contemporaries!

It is man's task to end the seemingly eternal war of oppression and sin. "For every high priest taken from among men, is ordained for men in the things that appertain to God, that he may offer gifts and sacrifices for sins." (Hebr. 5:1). Just as our Lord and God Jesus Christ took on an anthropomorphic hypostasis in order to help mankind with its problems, so then does God ordain priests from among us to mediate for their earthly co-inhabitants and to offer prayers and fasting for the remission of their sins.

The Orthodox Church in America is enjoying new heights of recogni-

ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗ

3ΟΝ Ο ΙΕΡΕΥΣ ΚΑΙ Η ΝΕΟΛΑΙΑ

Ὑπὸ ΝΙΚΟΛ. ΗΛ. ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
Ἱερ. Προϊσταμένου Μέσου Σίτου, Ἄϊοβας

Τὸ πρόβλημα τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Νεολαίας μας εἶναι πρόβλημα ἐντὸς τοῦ κύκλου τῆς ἐργασίας τοῦ ἱερέως. Οἱ νέοι καὶ αἱ νεάνιδες τῆς σήμερον θὰ ἀποτελέσουν τὸ ἀπώτερον, τὸ ἐρχόμενον ποίμνιον τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Ἀμερικῇ. Διὰ τοῦτο καλὸν εἶναι νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν του ὁ ἱερεὺς τὰ ἑξῆς, διὰ τὴν καλλιτέραν διεξαγωγὴν τοῦ ἔργου του ἐν μέσῳ τῶν νέων.

Α. Μέχρι τινὸς σημείου ἡ γενικὴ θρησκευτικὴ κατάστασις τῆς νεολαίας μας εἶναι ἡ ἰδία μὲ τὴν κατάστασιν καὶ τὰς διαθέσεις τῆς λοιπῆς Ἀμερικανικῆς νεολαίας. Ἀναγνωρίζουν δηλαδὴ οἱ νέοι καὶ αἱ νεάνιδές μας κατὰ κανόνα τὴν ἀδήριτον ἀνάγκην ὑπάρξεως ἐντός των ὡρισμένης θρησκευτικῆς πίστεως καὶ ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἵσταται καὶ ἐκπροσωπεῖ τὸ ἰδεῶδες, τὸ καλόν, τὸ ἀγαθόν, αἱ δὲ ἐλλείψεις, ὅταν καὶ ὅποτε ὑπάρχουν, πρέπει νὰ ἀποδίδωνται ἀσυζητητὶ εἰς τὸ ἀνθρώπινον στοιχεῖον τὸ ὁποῖον κατ' οἰκονομίαν τὴν ἀντιπροσωπεύει. (Κυρίως ἡ ἀνάγκη τῆς ὑπάρξεως ὡρισμένης πίστεως γίνεται ἐντονωτέρα καὶ ἔκδηλος μετὰ τὴν πάροδον τοῦ 28ου ἢ καὶ 29ου ἔτους. Τότε οἱ νέοι εἰσέρχονται εἰς τὸ ἀποφασιστικὸν σημεῖον τῆς σταδιοδρομίας των καὶ ὑποχρεοῦνται ἐκ τῶν περιστάσεων — οἱ περισσότεροι εἶναι ἤδη ἀρχηγοὶ οἰκογενειῶν — ὅπως ἔχουν συγκεκριμένας βάσεις καὶ ἀρχάς, αἱ ὁποῖαι θὰ ἀποτελέσουν τὴν θετικὴν φιλοσοφίαν τῆς ζωῆς των.)

Β. Καμμία ἄλλη ἡλικία δὲν παρουσιάζει τόσα πολλά, δυσεπίλυτα προβλήματα καὶ πλῆθος ἀνησυχιῶν διὰ τὸ μέλλον ὅσον ἡ ἡλικία τῆς νεότητος. Ὅλοι οἱ νέοι καὶ αἱ νεάνιδες εἶναι ἀνήσυχοι καὶ ἀνυπόμονοι δι' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀκόμη δὲν ἔχουν ἐπιτύχει, ἀνυπόμονοι νὰ ἐξερευνήσουν τὸ μέλλον, νὰ κερδίσουν μίαν ὑπεύθυνον θέσιν εἰς τὸ περιβάλλον, εἰς τὴν κοινωνίαν των. Ὁ νέος διαισθάνεται κατὰ τὴν ἡλικίαν ταύτην ὅτι δὲν εἶναι «παιδὶ» πλέον, ὅπως ἀκριβῶς ἀντιλαμβάνεται ὅτι δὲν ἔχει ἀκόμη πλήρως ἀνδρωθῇ. Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς χρειάζεται ὅλως εἰδικὴν μέριμναν καὶ κατανόησιν, προετοιμασίαν ἠθικὴν διὰ τὴν ζωὴν ἥτις εὑρίσκεται ἐμπρός του καὶ τοῦ ἀνήκει δικαιωματικῶς. Κατὰ τὴν κρίσιμον ταύτην περίοδον ὁ ἱερεὺς πρέπει νὰ συνδέσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ νέου μὲ τὸ Πνεῦμα τοῦ Αἰωνίου Νέου, τοῦ Χριστοῦ. Ὅταν ὁ νέος ἐννοήσῃ καλῶς ὅτι ὁ Ἰησοῦς δὲν εἶναι ἀπρόσιτος ἰδεολόγος καὶ ἡ χριστιανικὴ ζωὴ δὲν εἶναι ἄθροισμα συμβουλῶν καὶ παραινέσεων, ἀλλὰ βίωμα πραγματικόν, ἐφικτὸν καὶ τρόπος ζωῆς ἐφαρμόσιμος, τότε θὰ προχωρῇ πρὸς τὰ ἐμπρός, πρὸς τὸ πλήρωμα, τὴν ὡρίμανσιν τῆς χριστιανικῆς του προσωπικότητος.

Ὁ ἱερεὺς πρέπει ἐπίσης νὰ βοηθήσῃ τὸν νέον διὰ τὴν ἐκπαίδευσίν του, ἡ ὁποία θὰ ἀποβῇ σοβαρώτατος παράγων εἰς τὴν μελλοντικὴν ἐξέλιξιν καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ νέου. Διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ὅμως εἰς τὰς ἐπιδιώξεις του αὐτὰς ὁ ἱερεὺς θὰ πρέπῃ νὰ καταλαβαίνῃ αὐτὸς πρῶτος πλήρως καὶ ἀπολύτως (α) τὴν Νεολαίαν, τὰς ἀνάγκας της, τὰς περιστάσεις ὑπὸ τὰς ὁποίας ζῇ καὶ ἀναπτύσσεται, (β) νὰ δεικνύῃ ἀγάπην πραγματικὴν διὰ τὰ ἐνδιαφέροντα τῆς νεολαίας, (γ) νὰ εἶναι εἰλικρινὴς καὶ τίμιος μαζί της, (δ) νὰ διαθέτῃ ἱκανὸν χρόνον διὰ τὴν νεολαίαν, (ε) νὰ ἔχῃ ἀπεριόριστον ὑπομονὴν καὶ ἀποφεύγῃ τὸ ὑπεροπτικὸν ὕφος, τὸ ὁποῖον ὑψώνει τεῖχος ἀπομονωτικὸν μεταξύ του καὶ τῆς νεολαίας, καὶ (στ) νὰ διαβλέπῃ τὰς μελλοντικὰς δυνατότητας τῆς ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψίν του νεολαίας, ὡς στοργικὸς πατὴρ καὶ ὡς ἀνιδιοτελὴς ἀλλ' ἐγγύτατος πρὸς αὐτὴν παράγων.

---

tion through her Archbishop and Bishops. But they, singly, can only sow the seeds for new foundations. For that seed to take hold and bloom into strength and spiritual power, there must be many cultivators, cultivators who are of incorporeal character and follow their calling to the priesthood. "And thy seed shall inherit the Gentiles and shall inhabit the desolate cities" (Isiah 54:3).

There are new spiritual worlds to conquer, many barren souls to fill with Divine Light for their return to their Maker. We have but to ask and it shall be given to us. Stepping into the mold of an apostle which our Lord Jesus Christ set before us, we make better men of ourselves, more capable of meeting and combating those who deny our Ever-Loving God. Through the priesthood we find an outlet, a kindling, a development for that esoteric spark in man's soul which cries to be reconciled with God. A development of that inborn inheritance which Jesus set in us is "an inheritance incorruptable, and undefiled, and that fadeth not away, reserved in heaven for you" (1 Peter 1:4).

With these thoughts in mind, let us awaken! There is much to be accomplished in the name of our Lord, Christ Jesus. "Wherefore, holy brethren, partakers of the heavenly calling, consider the Apostle and High Priest of our profession, Christ Jesus." "Go ye therefore and teach all nations, baptizing them in the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Ghost."

Ὁ Παρατηρητὴς εἶναι τὸ ἐπίσημον δημοσιογραφικὸν ὄργανον τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς. Ἐγγραφόμενοι συνδρομηταὶ ὑποστηρίζετε τὸ ἔργον της.

ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Ο ΤΡΙΑΔΙΚΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Ὑπὸ Ἀρχιμ. ΕΥΣΕΒΙΟΥ Α. ΠΑΠΑΣΤΕΦΑΝΟΥ
Ann Arbor, Michigan

Ἡ Ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία, ὡς ἐκ τῆς ἀρχῆς καὶ ἀποστολῆς αὐτῆς, διακηρύσσει ὅτι κατέχει ἐν τοῖς κόλποις αὐτῆς τὴν Ἀλήθειαν. Ἡ θεόπνευστος Γραφὴ ρητῶς ἀναφέρεται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὡς «στῦλον καὶ ἑδραίωμα τῆς ἀληθείας». Διὰ τοῦτο οἱ Ὀρθόδοξοι πιστοὶ ὁμολογοῦμεν καὶ πιστεύομεν ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁ θεματοφύλαξ καὶ κήρυξ τῆς μιᾶς, καθολικῆς, καὶ ἀϊδίου Ἀληθείας, καὶ ὡς ἐκ τούτου εἰς αὐτὴν δέον νὰ προσφεύγωσιν οἱ βουλόμενοι γνῶναι τὴν Ἀλήθειαν. Οἱ ἔξω τῆς Ἐκκλησίας ἐπιζητοῦντες τὴν Ἀλήθειαν μάτην κοπιῶσιν, οὐδαμῶς δυνάμενοι νὰ εὕρωσιν αὐτήν. Ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐγκατοικεῖ τὸ Πανάγιον τοῦ Θεοῦ Πνεῦμα τὸ ὁδηγοῦν τοὺς ἐκ Πνεύματος ἀναγεγεννημένους εἰς πᾶσαν τὴν Ἀλήθειαν κατὰ τὴν ἀψευδῆ ἐπαγγελίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τυγχάνει αὕτη ἀδιαρρήκτως ἡνωμένη μετὰ τοῦ Ἱδρυτοῦ αὐτῆς καὶ Νυμφίου καὶ μετ' Αὐτοῦ μυστικῶς συνταυτιζομένη. Καὶ ὅπου Χριστός, ἐκεῖ καὶ Ἀλήθεια, Αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ εἰπόντος· «Ἐγώ εἰμι ἡ Ἀλήθεια».

Ὁ σαρκωθεὶς τοῦ Θεοῦ Λόγος, διακηρύσσων Ἑαυτὸν Ἀλήθειαν, ἀποκαλύπτει αὐτὴν μέσῳ τῆς Ἐκκλησίας Του. Οὐχὶ ὅμως τὴν μερικὴν ἀλήθειαν, ὡς νομίζουσί τινες ἀγνοοῦντες παντάπασιν τὴν ἀποστολὴν τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ πᾶσαν τὴν Ἀλήθειαν. Ἐκτὸς τῶν κόλπων τῆς Ἐκκλησίας ἐνδέχεται νὰ εὑρίσκῃ τις ἐκφάνσεις τινὰς τῆς Ἀληθείας, τοῦτο δὲ οὐδόλως ἀποκλείεται δεδομένου ὅτι ὁ μὴ ἀναγεγεννημένος καὶ ἔξωθεν τῆς Ἐκκλησίας εὑρισκόμενος, φέρει ἐν ἑαυτῷ ἀκτῖνά τινα τοῦ λογικοῦ φωτός, ἀλλὰ ἡ μερικὴ αὕτη ἀλήθεια πάντοτε εὑρίσκεται μεμιγμένη μετὰ τῆς πλάνης. Διὰ τοῦτο τυγχάνει πολλάκις δυσχερὲς τὸ διακρίνειν τὸ ἀληθὲς τοῦ ψευδοῦς. Εἶναι χαρακτηριστικὸν τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ ψεῦδος οὐδέποτε ἐμφανίζεται γυμνόν, ἀλλὰ πάντοτε μεμιγμένον μετὰ δόσεώς τινος ἀληθείας κατὰ τὰς μεθοδείας τοῦ Διαβόλου πρὸς εὐχερεστέραν ἀποπλάνησιν τῶν ἀγνοούντων τὴν πηγὴν τῆς ἀκεραίου καὶ ἀμιγοῦς Ἀληθείας. Ἡ ἄμικτος ὅμως καὶ ἀνόθευτος Ἀλήθεια εὑρίσκεται μόνον ἐν τῇ Καθολικῇ τῶν Ὀρθοδόξων τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ. Ἐν αὐτῇ μόνῳ δύναταί τις νὰ γνωρίσῃ τὸ πλήρωμα τῆς πολυζητήτου Ἀληθείας, τῆς θεραπευούσης πάσας τὰς ἀνάγκας τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.

Δὲν εἶναι ἄλλη λοιπὸν ἡ Ἀλήθεια, εἰμὴ ἡ Αὐτοαλήθεια, ἤτοι ὁ αἰώνιος καὶ ἄχρονος τοῦ Θεοῦ Λόγος, ὁμοούσιος ὢν τῷ Πατρὶ δι' Οὗ τὰ πάντα ἐγένετο. Διὰ τοῦ σαρκωθέντος Λόγου τοῦ προσενεγκόντος τὴν τελείαν καὶ ὑπερτάτην θυσίαν λαμβάνει ὁ ἄνθρωπος τὴν θεραπείαν τῆς θρησκευτικῆς αὐτοῦ χρείας. Διὰ τοῦ Χριστοῦ Ἀρχιερέως συνδιαλλάσσεται ὁ ἄνθρωπος μετὰ τοῦ Θεοῦ ἐξιλεωθείσης τῆς θείας δικαιοσύνης. Διὰ τῆς ἐξιλαστηρίου Αὐτοῦ θυσίας ὁ ἄνθρωπος τυγχάνει ἁγιασμοῦ καὶ δικαιώσεως, ἀπαλλασσόμενος τῆς φθορᾶς καὶ τοῦ θανάτου τῆς ἁμαρτίας. Ἔχει τὴν προσαγωγὴν εἰς τὴν κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐλευθέραν. Οὕτω καθίσταται μύστης τῆς θείας καὶ ἱερᾶς Ἀληθείας.

Οὐχ' ἧττον ὅμως ὁ Θεῖος Λόγος τυγχάνει καὶ τὸ ἀντικείμενον τῆς φιλοσοφικῆς χρείας τοῦ ἀνθρώπου. Δὲν εἶναι μόνον ἡ θρησκευτικὴ Ἀλήθεια, ἀλλὰ καὶ ἡ φιλοσοφικὴ τοιαύτη, παρέχουσα τὴν θεραπείαν τῆς φιλοσοφικῆς τοῦ ἀνθρώπου ἀνάγκης τοῦ γινώσκειν τὴν ἀρχὴν τοῦ παντός. Δυστυχῶς ὅμως πλεῖστοι ὅσοι τῶν πιστευσάντων εἰς Χριστὸν καὶ φιλοσοφησάντων οὐδόλως ἀντελήφθησαν ὅτι ὁ Χριστὸς τυγχάνει ἡ κλεὶς διὰ τῆς ὁποίας λύονται τὰ φιλοσοφικὰ προβλήματα τὰ βασανίζοντα ἀνέκαθεν τὸν νοῦν τοῦ ἀνθρώπου. Ἄλλαις λέξεσιν, διὰ τοῦ θείου καὶ λογικοῦ τοῦ Χριστοῦ φωτὸς δίδονται αἱ ὀρθαὶ ἀποκρίσεις εἰς τὰ ἐρωτήματα τῶν φιλοσοφικῶν ἐπιστημῶν, ἤτοι τῆς Ἠθικῆς, τῆς Λογικῆς, καὶ τῆς ἀρτιφανοῦς Γνωσιολογίας. Δὲν ἐπιτρέπει ὁ χῶρος νὰ ἐπεκταθῶμεν ἐπὶ τοῦ λίαν ἐνδιαφέροντος σημείου τούτου. Λεκτέον ὅμως, ὅτι ἡ φιλοσοφία ἀνήκει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία εἶναι ἡ σφαῖρα τῆς ἀπολύτου Ἀληθείας δι' ἧς ἐξηγοῦνται καὶ ἑρμηνεύονται τὰ πάντα.

Ἐπὶ πλέον δὲ ὁ Ἰσόθεος Λόγος τυγχάνει τὸ ἀληθὲς τῆς πολιτείας ἀντικείμενον παρέχων τὸν ἀπόλυτον νόμον τῆς εἰρηνικῆς συμβιώσεως τοῦ ἀνθρώπου ἐν μιᾷ ἡνωμένῃ κοινωνίᾳ. Ἐν Αὐτῷ εὑρίσκει ὁ φύσει πολιτευόμενος ἄνθρωπος τὴν δύναμιν τῆς θεραπείας τῆς πολιτικῆς αὐτοῦ ἀνάγκης. Οὗτος τυγχάνει ἡ πρώτη καὶ τελεία ἀρχὴ τῆς ἀληθοῦς πολιτείας καὶ ἐν Αὐτῷ μόνῳ δύναται ἡ πολιτεία νὰ ἐπιτύχῃ τὸν σκοπόν της, διότι τὸ δίκαιον εἶναι γέννημα ἀΐδιον τῆς θείας οὐσίας. Ὁ Χριστὸς ταυτίζεται τῷ ἀϊδίως ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ Θεοῦ γεννωμένῳ δικαίῳ. Ἄρα τὸ ἀληθὲς ἀγαθὸν ἐν τῷ κοινωνικῷ καὶ πολιτικῷ βίῳ τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἡ πιστὴ ἔκφρασις τῆς θελήσεως τοῦ τελείου Ὄντος, ὁ δὲ νόμος δέον νὰ εἶναι ἡ πιστὴ εἰκὼν τοῦ ἀγαθοῦ καὶ δικαίου.

Βεβαίως οὐδεὶς Χριστιανὸς ἀρνεῖται ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ θρησκευτικὴ Ἀλήθεια κατ' ἀπόλυτον ἔννοιαν. Εὐάριθμοι ὅμως γινώσκουν καὶ πιστεύουν ὅτι ἡ φιλοσοφία καὶ ἡ πολιτεία ἔχουν κανονικὴν καὶ φυσικὴν σχέσιν μετὰ τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ὅμως ἐν τούτῳ τῷ σημείῳ συνίσταται τὸ μοναδικὸν τῆς Ὀρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, δηλαδὴ διδάσκει τὸν τριαδικὸν χαρακτῆρα τῆς Ἀληθείας ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὴν Προτεσταντικὴν καὶ Παπικὴν Ἐκκλησίαν, αἵτινες ἀπέσπασον, ὡς μὴ ὤφειλον, τὸν φιλοσοφικὸν καὶ πολιτικὸν χαρακτῆρα ἐκ τῆς ἐν Χριστῷ ἀποκεκαλυμμένης Ἀληθείας, δημιουργήσασαι οὕτω πνευ

(Συνέχεια εἰς τὴν 11ην σελίδα)

ΠΑΙΔΕΙΑ

2ον Η ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ὑπὸ ΦΙΛ. Δ. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ

Μελετῶντας προσεχτικὰ στὸ προηγούμενο σημείωμα τὶς συνθῆκες κάτω ἀπὸ τὶς ὁποῖες κυλᾶ ἡ ζωὴ τῆς ὁμογενείας, σὰν ἰδιότυπης ἐθνικοθρησκευτικῆς ὁμάδας, διαπιστώσαμε, ὅτι οἱ προσπάθειες γιὰ τὴν ἐπιβίωσή της καὶ γιὰ τὴν εὕρυνση τῆς πολιτιστικῆς της ἀποστολῆς δὲν εἶναι ἐκτὸς τόπου καὶ χρόνου, ὅπως πρόχειρα τονίζεται. Οἱ κοινωνικές, πολιτικὲς καὶ πνευματικὲς ἀνελίξεις ποὺ σημειώνονται γύρω μας, μέσα στὴν ὅλη ζωὴ τῆς χώρας αὐτῆς, ὄχι μόνο δὲν ἀντιστρατεύονται στὸ μορφωτικό μας ἔργο, ἀλλ' ἀντιθέτως εὐνοοῦν καὶ ὑποβοηθοῦν τὸ ἔργο αὐτό.

Πῶς θὰ μπορούσαμε νὰ ἐκμεταλλευτοῦμε τὸ γεγονὸς αὐτό; Ποιὰ συγκεκριμένη καὶ πρακτικὴ μορφὴ πρέπει νὰ προσδώσωμε στὴν ἐκπαιδευτική μας προσπάθεια;

Τὸ πρῶτο βῆμα πρὸς τὴ σωστὴ κατεύθυνση εἶναι, κατὰ τὴ γνώμη μου, ὁ καθορισμὸς μιᾶς θετικῆς, μιᾶς ὁλοκληρωμένης ἐκπαιδευτικῆς πολιτικῆς, ποὺ πρέπει νὰ γίνῃ ἐγκαίρως συνείδηση κοινὴ ὅλων τῶν ὑπευθύνων παραγόντων καὶ πρωτίστως τοῦ ἱεροῦ μας κλήρου, πού, ὡς ἐκ τῶν εἰδικῶν ἐδῶ συνθηκῶν καὶ τῆς ἀποστολῆς του, ἔπαιξε καὶ παίζει ἀποφασιστικὸ ρόλο στὴ ζωὴ καὶ στὶς τύχες τῆς ὁμογενείας.

Μὲ τὸν ὅρο ἐκπαιδευτικὴ πολιτικὴ ἐννοοῦμε πρῶτα τὸ σαφῆ καθορισμὸ τῶν ἐπιδιωκτέων μορφωτικῶν καὶ ἐπιμορφωτικῶν σκοπῶν τῆς ὁμάδος τῶν ἑλληνορθοδόξων πολιτῶν τῆς χώρας αὐτῆς, σὰν θρησκευτικῆς καὶ πολιτιστικῆς ὀντότητος, ποὺ συγχρόνως μετέχει ἄμεσα καὶ ὀργανικὰ στὴν ὅλη ζωὴ γύρω μας. Ἐννοοῦμε ἔπειτα τὸν καθορισμό, τὴ λήψη καὶ τὴν ἐξασφάλιση ὅλων ἐκείνων τῶν μέτρων, τῶν μέσων καὶ τῆς τεχνικῆς μὲ τὰ ὁποῖα θὰ μπορούσαμε καλύτερα καὶ θετικώτερα νὰ ἱκανοποιήσωμε τοὺς τεθέντας σκοπούς.

Ἀλλὰ πρὶν προχωρήσω στὴ λεπτομερέστερη ἀνάλυση τῶν δύο βασικῶν αὐτῶν στοιχείων, νομίζω σκόπιμο νὰ παραθέσω σύντομα μερικὲς συμπληρωματικὲς ἀρχὲς καὶ ἀντιλήψεις, ποὺ πρέπει νὰ κατευθύνουν τὰ βήματά μας στὸ πεδίο τῆς ἐκπαιδεύσεως. Ποιὲς εἶναι οἱ ἀρχὲς αὐτές;

α) Ἡ ἐθνικοθρησκευτική μας ἐκπαίδευση δὲν πρέπει κι' οὔτε μπορεῖ νὰ νοηθῇ διαφορετικά, παρὰ σὰν μιὰ ὀργανικὴ πλευρὰ τῆς γενικώτερης Ἀμερικανικῆς παιδείας, στὴν ὁποία κατ' ἀνάγκην εἰσάγονται τὰ παιδιά μας, οἱ νέοι καὶ οἱ νέες, γιὰ νὰ ζήσουν, ὅταν μεγαλώσουν, χαρούμενα καὶ δημιουργικὰ στὸν τόπο τους.

β) Αἴτημα βασικὸ καὶ ἐπίμονο, τὸ ξανατονίζομε, τῆς Ἀμερικανικῆς κοινωνίας εἶναι ἡ διατήρηση ὅλων τῶν ζωντανῶν πολιτιστικῶν καὶ παραδοσιακῶν στοιχείων καὶ τῶν χαρακτηριστικῶν τῶν διαφόρων μεταναστευτικῶν ὁμάδων, ποὺ συναπαρτίζουν πιὰ τὴν ἑνιαία καὶ ἀδιάσπαστη Ἀμερικανικὴ Συμπολιτεία. Καὶ τὸ αἴτημα τοῦτο, προφανῶς, γίνεται ἀκόμη πιὸ ἐπίμονο καὶ πιὸ ἐπιτακτικό, ὅταν πρόκειται γιὰ τὴ διατήρηση τῶν κατ' ἐξοχὴν δυναμογόνων ἑλληνοχριστιανικῶν χαρακτηριστικῶν, ποὺ ὁ κύριος φορέας ἐδῶ εἶναι, πρέπει νὰ εἶναι, ἡ ὁμογένεια.

γ) Ἡ ἐκπαιδευτικὴ προσπάθεια, ἀφοῦ πρῶτα στηριχτῇ σὲ μελετημένα προγράμματα, πρέπει νὰ προσλάβῃ ἀμέσως ὅλη τὴν ἔνταση καὶ ὅλη τὴν ἔκταση, ὥστε νὰ ἀγκαλιάσῃ τὸ σύνολο τῆς ὁμογενείας, μικροὺς καὶ μεγάλους. Διαφορετικὰ εἶναι καταδικασμένη σὲ σιγανὴ ἴσως, ἀλλὰ σὲ ἀσφαλῆ ἀποτυχία, διότι ἡ νέα γενεά, χρόνο μὲ τὸ χρόνο θὰ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν ἄμεση ἐπίδραση τῆς ἑλληνοχριστιανικῆς παραδόσεως, ἢ θὰ ἀκολουθῇ δρόμους στενούς, ἐπισφαλεῖς καὶ ξένους ἀπὸ τὴν πολιτιστική μας ἀποστολὴ καὶ ἀπὸ τὰ πνευματικά μας συμφέροντα.

δ) Ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα, γιὰ τὴν ὁποία τόσος γίνεται λόγος, δὲν μπορεῖ καὶ δὲν πρέπει στὸ ἑξῆς νὰ ἐκλαμβάνεται σὰν μορφωτικὸς σκοπὸς αὐτὸς καθ' ἑαυτόν, σὰν ἕνας αὐτοσκοπός. Μιὰ τέτοια ἀντίληψη παραστρατίζει καὶ καταστρέφει κάθε προσπάθεια. Ἡ γλῶσσα μας, ὅπως κάθε γλῶσσα, εἶναι τὸ μέσο γιὰ τὴν μόρφωση. Στὴν περίπτωσή μας ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα παίρνει τὸ νόημά της, ὅταν βοηθᾶ τὸν κάτοχό της νὰ εἰσάγεται ὡς ἕνα βαθμό, μικρὸ ἢ μεγάλο, στὴ γνώση τῆς θρησκείας μας, τῆς ἱστορίας, τῆς πνευματικῆς ζωῆς, τῆς τέχνης, τῶν παραδόσεών μας κι' ἀκόμα ὅταν χρησιμοποιεῖται γιὰ τὴν ἀνταλλαγὴ τῶν πνευματικῶν προϊόντων μεταξὺ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀμερικῆς.

ε) Στηριγμένοι σ' ὅσα εἴπαμε καὶ δεχτήκαμε σὰν σωστά, μποροῦμε νὰ χαρακτηρίζωμε σὰν ἀντιαμερικανικὴ στὴν οὐσία της κάθε τάση πλήρους «ἐξαμερικανισμοῦ» τῆς ζωῆς τῆς ὁμογενείας καὶ τῶν διαφόρων ἐκδηλώσεών της καὶ σὰν τέτοια νὰ τὴν ἀντιμαχώμεθα.

ζ) Ἡ ὅλη ἐκπαίδευση εἶναι σκόπιμο νὰ τελῇ κάτω ἀπὸ τὴ σκέπη καὶ τὴν ἐποπτεία τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, πού, λόγῳ τῆς ἀποστολῆς της καὶ τῆς νομικῆς της ὑποστάσεως, ὑψώνεται αὐτοδικαίως στὴ θέση τοῦ ἀνωτάτου πνευματικοῦ μας θεσμοῦ.

Οἱ ἀρχές αὐτές, πού, ὅπως ἐλέχθη, διατυπώνονται μὲ συντομία, ὅταν κατανοηθοῦν καλὰ καὶ γίνουν κοινὴ συνείδηση, θὰ ἀπαλλάξουν τὴ σημερινὴ ἐκπαιδευτική μας πραγματικότητα ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ἀντιθέσεων, θὰ φωτίσουν καλύτερα τὴ σχολικὴ πράξη καὶ θὰ ὁδηγήσουν σὲ σωστοὺς δρόμους τὶς πνευματικὲς καὶ πολιτιστικὲς ἐπιδόσεις μας.

Στὸ ἑπόμενο σημείωμα θὰ προσπαθήσω νὰ ἀποσαφηνίσω καλύτερα τοὺς ἐκπαιδευτικούς μας σκοποὺς καὶ νὰ ἐξετάσω λεπτομερέστερα, μὲ βάση πάντοτε τὶς ἀνωτέρω ἀντιλήψεις, τὰ πρακτικὰ μέσα, ποὺ θὰ μπορούσαμε καὶ ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ θέσωμε στὴν ὑπηρεσία τῶν σκοπῶν αὐτῶν.

Η ΤΡΟΧΙΑ ΤΗΣ ΦΥΛΕΤΙΚΗΣ ΜΑΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ ΕΞΕΛΙΞΕΩΣ

Ὑπὸ ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ ΓΡΙΒΕΛΗ, Ἰατροῦ
Brooklyn, N. Y.

Δημοσιεύομεν τὸ δεύτερον μέρος τῆς ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἀξιολόγου ταύτης μελέτης, εἰς τὴν ὁποίαν διακρίνομεν σοβαρὰν προσπάθειαν ἀντιμετωπίσεως τοῦ ὑπὸ ἐξέτασιν ζητήματος. Διατηροῦμεν πάντως τὰς ἐπιφυλάξεις μας σχετικῶς μὲ ὡρισμένα συμπεράσματα καὶ ἐν καιρῷ θὰ διατυπώσωμεν ἐπ' αὐτῶν τὰς ἀπόψεις μας.

2ον

Η ΓΛΩΣΣΙΚΗ ΜΑΣ ΕΞΕΛΙΞΙΣ

Ἂς ἔλθωμεν τώρα ἐπὶ τοῦ φλέγοντος ζητήματος τῆς γλώσσης. Οἱ μετανάσται τοῦ παρελθόντος εἶχον μίαν καὶ μόνην γλῶσσαν, τὴν Ἑλληνικήν. Οὔτε κὰν διενοήθησαν ὅτι θὰ ἦτο δυνατὴ καὶ συμφέρουσα ἀκόμη ἡ ἐκμάθησις τῆς Ἀμερικανικῆς γλώσσης. Ἤκμαζον κατὰ τὸ παρελθὸν οἱ διάφοροι διερμηνεῖς «Γλωσσάδες», οἱ ὁποῖοι ἄλλοτε ἀπὸ φιλικὸν ἐνδιαφέρον καὶ ἄλλοτε ἐξ ἐπαγγελματικῶν λόγων ἐβοήθουν τοὺς ἀτυχεῖς μετανάστας εἰς τὰς ἀγοράς των, εἰς τὴν ἀποστολὴν χρημάτων των εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰς τὴν ἀπὸ πόλιν εἰς πόλιν μετακίνησίν των καὶ πολλάκις εἰς τὴν μετακίνησίν των ἐντὸς τῆς ἰδίας πόλεως. Ἦτο φυσικὸν νὰ διαβάζουν μόνον τὰς Ἑλληνικὰς ἐφημερίδας καὶ τὰ περιοδικά, οὐδέποτε δὲ ἔρριπτον ἓν βλέμμα εἰς Ἀμερικανικὸν ἔντυπον. Πόσον ὅμως ὁ χρόνος μετέβαλε σήμερον τὰ πράγματα. Δὲν ὑπάρχει — ἐκτὸς ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων — σήμερον Ἕλλην ἐν Ἀμερικῇ ὅστις δὲν ὁμιλεῖ, ἀναγινώσκει καὶ γράφει τὴν Ἀμερικανικὴν γλῶσσαν. Αἱ ἐξαιρέσεις ἀντιπροσωπεύουν ὑπολείμματα ἀγραμμάτων ἐκ τῶν πρώτων μεταναστῶν ἢ ἀραιὰς μονάδας νεήλυδων. Σήμερον ἡ χρῆσις τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης συμπτύσσεται γοργότατα καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν καθ' ἣν ἐξασθενεῖ ἡ ἀριθμητικὴ δύναμις — λόγῳ θανάτου — τῶν μεταναστῶν τῆς πρώτης (Α) κατηγορίας· σὺν τῷ χρόνῳ λαμβάνει τὴν θέσιν δευτέρας γλώσσης μεταξὺ τῆς ὁμογενείας. Ὁ πρῶτος μετανάστης ὄχι μόνον ὡμίλει τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἀλλὰ καὶ ἠσθάνετο, ἐπόνει καὶ ἔχαιρε δι' αὐτῆς. Τὴν Ἀμερικανικὴν γλῶσσαν τὴν ἐθεώρει ὡς ξένην καὶ ὁσάκις τὴν ἐχρησιμοποίει προσεπάθει νὰ θεραπεύσῃ ἀνάγκας του μὴ δυναμένας νὰ ἐξυπηρετηθοῦν διὰ τῆς Ἑλληνικῆς. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἐνθυμοῦμαι μίαν γηραιὰν Ἑλληνίδα τῆς Νέας Τόρκης, ἡ ὁποία ἐνῷ προσεπάθει νὰ ἀγοράσῃ προμηθείας της ἀπὸ τὸν Ἰταλὸν ὀπωροπώλην της, ὡμίλει Ἑλληνιστὶ καὶ ὡς ἦτο φυσικὸν δὲν ἠδύνατο νὰ συνεννοηθῇ. Τότε ἐξεργίσθη καὶ πλησιάσασα Ἕλληνα γείτονά της ἐξεδήλωσε τὴν ἀγανάκτησίν της μὲ τὴν φράσιν: «Τὰ ζῶα. Δὲν καταλαβαίνουν τίποτε». Σήμερον οἱ ὅροι ἔχουν κυριολεκτικῶς ἀντιστραφῇ. Ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα μεταξὺ τῆς ὁμογενείας βαθμηδὸν ἀλλὰ σταθερῶς καθίσταται εἶδος πολυτελείας. Εἰλικρινεῖς καὶ τίμιοι προσπάθειαι καταβάλλονται ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς μας Ἀρχιεπισκοπῆς, τῶν γονέων, τῶν διδασκάλων, τῶν Κοινοτήτων διὰ τὴν συντήρησίν της καὶ τὴν ἐπιμάκρυνσιν τῆς ζωῆς της. Δεδομένου δὲ ὅτι ἡ γλῶσσα μας εἶναι τὸ μέσον διὰ τοῦ ὁποίου ἐμορφοποιήθησαν αἱ ἀξίαι τοῦ πολιτισμοῦ μας καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἐγράφη τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον, ὁ ἀγὼν διὰ τὴν συντήρησίν της εἶναι κατὰ πάντα ἀξιέπαινος. Πάντως τὰ ἀποτελέσματα τῆς προσπαθείας αὐτῆς εἶναι πτωχὰ καὶ καθιστάμεθα μάρτυρες καθημερινῶς τῶν ἀναλόγου εἴδους δειγμάτων μεταξὺ τῶν Ἑλληνομαθῶν κυρίως παιδιῶν μας: «Ἐγὼ εἶμαι Ἑλληνικὸς (δηλαδὴ Ἕλλην)». «Ἕνα σιτάρι ἔπεσε πάνω στὸ βράχο καὶ σκοτώθη(ἐκ τῆς παραβολῆς τοῦ σπορέως)» κ.τ.λ. Ἡ πραγματικότης αὐτὴ μᾶς κάνει φανερὸν ὅτι ἡ ἐπιβίωσις τῆς γλώσσης εἶναι πολὺ δύσκολος.

Η ΦΥΛΕΤΙΚΗ ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

Ἡ θρησκεία μας εἶναι τεραστία ἐπίσης φυλετικὴ δύναμις καὶ ἔχει ἀνάγκην ἰδιαιτέρας ἐξετάσεως. Ἐκ τῶν πρώτων μεταναστῶν οὐδεὶς εἶχε ποτὲ συγκεκριμένην ἰδέαν ἑτέρων θρησκευμάτων ἐκτὸς τοῦ Ὀρθοδόξου Χριστιανικοῦ θρησκεύματος. Κατὰ τὴν ἀντίληψιν τῶν πρώτων μεταναστῶν, πᾶς μὴ Ὀρθόδοξος οὐδὲ Χριστιανὸς ἦτο. Πλεῖστοι ἦσαν καὶ ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι δὲν ἠδύναντο νὰ κατανοήσουν ὅτι μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν Χριστιανοὶ Ὀρθόδοξοι οἱ ὁποῖοι νὰ μὴν ὁμιλοῦν τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Οἱ γνωρίζοντες τὴν θρησκείαν των μετανάσται ἦσαν ἐλάχιστοι. Μερικοὶ ἐγνώριζον μερικὰ πράγματα ἀπὸ τὴν λατρείαν καὶ τίποτε ἐπὶ πλέον. Αὐτοὶ οἱ ὀλίγον γνωρίζοντες ἐδίδαξαν μερικὰς θρησκευτικὰς ἀληθείας εἰς τὰ τέκνα των. Οὐδέποτε ὅμως ἐγένετο συστηματικὴ καὶ καθολικὴ θρησκευτικὴ διδασκαλία. Οἱ περισσότεροι ἀνέθρεψαν τὰ τέκνα των μὲ προλήψεις καὶ παρεξηγήσεις ποὺ ἀπάδουν τελείως πρὸς τὸ πνεῦμα καὶ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ὀρθοδόξου μας Ἐκκλησίας. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι νὰ συναντᾷ κανεὶς σήμερον νέους Ἀμερικανοὺς Ἑλληνικῆς καταγωγῆς οἱ ὁποῖοι νὰ κρατοῦν εἰς τὴν διάνοιάν των ἕνα σωρὸ ἐσφαλμένας θρησκευτικὰς ἀντιλήψεις.

Ἕνα ὅμως εἶναι τὸ παρήγορον σημεῖον. Τὰ παιδιὰ αὐτὰ διαπνέονται ὑπὸ ἰσχυρᾶς ἐπιθυμίας μαθήσεως. Ἐπιθυμοῦν ἀνεξαιρέτως νὰ γνωρίζουν ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερα διὰ τὴν θρησκείαν των. Καὶ ἡ διαφώτισίς των εἶναι πάντα δυσκολωτάτη ἐφ' ὅσον τὸ γλωσσικὸν ζήτημα τὴν ἐμποδίζει. Ὁ ἀριθμὸς τῶν παιδιῶν τῶν εὐλαβῶν οἰκογενειῶν ποὺ προσέρχεται εἰς τὸ Κατηχητικὸν Σχολεῖον ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος εἶναι ἐλάχιστος εἰς σχέσιν μὲ τὸν ἀριθμὸν τῶν παιδιῶν καὶ τῶν νέων ποὺ μένουν ἄνευ οὐδεμιᾶς θρησκευτικῆς ἀγωγῆς, ἢ προσκολλῶνται εἰς τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα ἄλλων δογμάτων. Καὶ ἐκ τῶν κατηχουμένων παιδιῶν εἰς τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα

ὅσα ἔχουν τὸ μάθημά των εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν ὑστεροῦν εἰς τὴν κατανόησιν καὶ συμβαίνει νὰ ἀκούωμεν πολλὲς φορὲς ἀπὸ κατηχητόπουλα, ὅτι μήτηρ τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ «Θεοῦκα» καὶ ὅτι ὁ Χριστὸς ἐγεννήθη εἰς τὴν Βηθλεὲμ τῆς Πενσυλβανίας.

Ἐκ τῶν ὀλίγων τούτων περὶ τῆς θρησκείας ὡς φυλετικῆς δυνάμεως καταφαίνεται ὅτι ἡ γραμμὴ ἡ ἀντιπροσωπεύουσα τὴν δύναμιν ταύτην ἄρχεται ἀπὸ χαμηλὴν κλίμακα καὶ προεκτείνεται **ἄνευ σημαντικῆς αὐξήσεως.** Δύναται νὰ λεχθῇ ὅτι οἱ πρῶτοι μετανάσται δὲν ἐγνώριζον περισσότερα περὶ τῆς θρησκείας των ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς. Ἡ διαφορὰ ὅμως εἶναι ὅτι ἐπέτυχον νὰ διατηρήσουν τὸ θρήσκευμά των καὶ νὰ οἰκοδομήσουν ναοὺς καὶ νὰ ὀργανώσουν τὴν σημερινὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀμερικῆς. Καὶ τοῦτο διότι οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, ἂν καὶ δὲν ἐγνώριζον πολλὰ περὶ τῆς θρησκείας, εἶχον ἀποκρυσταλλωμένην θρησκευτικὴν συνείδησιν ἐπὶ τῆς ὁποίας ὡς ἐπὶ ἀσαλεύτου βράχου ἦσαν θεμελιωμένοι.

Ἂς μὴν ἀπατώμεθα. Ἡ θρησκευτικὴ μόρφωσις τῆς νέας γενεᾶς εἶναι τοιαύτη, ὥστε πολλοὶ ἀπὸ τοὺς νέους καὶ τὰς νέας μας νυμφεύονται σήμερον εἰς ναοὺς ἑτέρων δογμάτων καὶ χωρὶς τὴν συναίσθησιν τοῦ πράγματος τοὺς ἀκοῦτε νὰ σᾶς λέγουν: «Τὸ ἴδιο δὲν εἶναι; Ὅλοι Χριστιανοὶ εἴμεθα».

Πιστεύω ὅτι οὐδεμία διαφωνία θὰ ὑπάρχῃ διὰ τὰ ἀνωτέρω, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν μόνον μικρὰν καὶ ἀσθενῆ σκιαγραφίαν τοῦ ἐπιπέδου τῆς σημερινῆς θρησκευτικῆς μας μορφώσεως.

ΣΥΝΟΨΙΣ ΚΑΙ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Ἐὰν προεκτείνωμεν διὰ τῆς σκέψεώς μας τὰς γραφικὰς παραστάσεις τῶν διαφόρων φυλετικῶν ἀξιῶν, ὡς τὰς διεγράψαμεν ἀνωτέρω, θὰ δυνηθῶμεν νὰ προΐδωμεν τὰς κατευθύνσεις καὶ νὰ ἐξαγάγωμεν τὰ ἑξῆς πρακτικὰ καὶ ὁπωσδήποτε συγκεκριμένα πορίσματα:

1. Ὁ ἀριθμὸς τῶν πρώτων μεταναστῶν θὰ ἐξακολουθήσῃ μειούμενος.

2. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἰθαγενῶν θὰ ἐξακολουθήσῃ αὐξάνων.

3. Ἡ ποιότης τῶν ἐπερχομένων γενεῶν θὰ ἐξακολουθήσῃ βελτιουμένη ἀπὸ ἀπόψεως μορφώσεως καὶ κοινωνικῆς θέσεως.

4. Ἡ σχέσις τῶν ἐπερχομένων γενεῶν μετὰ τῆς χώρας τῆς καταγωγῆς, τῆς Ἑλλάδος, θὰ καθίσταται συνεχῶς ἀσθενεστέρα, ἐνῷ ἡ μετὰ τῆς γενετείρας Ἀμερικῆς ἰσχυροτέρα.

5. Ἡ γνῶσις καὶ χρῆσις τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ μειοῦται καὶ ἡ Ἀμερικανικὴ γλῶσσα θὰ παραμείνῃ τὸ μέσον ἐπικοινωνίας τῆς ὁμογενείας, ὡς μητρικὴ γλῶσσα τῶν ἐπερχομένων γενεῶν.

6. Ἡ θρησκεία τῶν ἐπερχομένων γενεῶν θὰ εἶναι ὁ μόνος παράγων καὶ ἡ μόνη ἀξία τῆς ὁποίας ἡ προαγωγὴ εὑρίσκεται ἀσφαλῶς εἰς τὰς χεῖρας μας. Εἶναι τὸ παρήγορον μέρος τῆς ὅλης εἰκόνος ποὺ ἐζωγραφίσαμεν ἀνωτέρω. Περισσότερον ἴσως πάντων τῶν λαῶν θρησκεύει ὁ Ἀμερικανικός. Ὁ ἰθαγενὴς Ἀμερικανὸς Ἑλληνικῆς καταγωγῆς θὰ καθίσταται σὺν τῷ χρόνῳ θρησκευτικώτερος. Ἡ Ὀρθοδοξία παρέχει πλουσιωτάτην καὶ ὡραιοτάτην χριστιανικὴν τροφήν, εἶναι δὲ ὑπέροχος εἰς τὸ τελετουργικόν της μέρος. Πρέπει ὅμως νὰ κατανοηθῇ, ὅτι σὺν τῷ χρόνῳ τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας δὲν θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ ἱκανοποιηθοῦν θρησκευτικῶς κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον μὲ τοὺς πρωτοπόρους μετανάστας. Θὰ θελήσουν, ὅπως ὁ προσεκτικὸς παρατηρητὴς διαβλέπει, νὰ πλουτίσουν τὰς θρησκευτικάς των γνώσεις καὶ νὰ στερεώσουν τὴν θρησκευτικήν των συνείδησιν ἐπὶ ὑγειῶν βάσεων. Διὰ τοῦτο εἶναι ἀνάγκη ὅπως ἡμεῖς σήμερον πράξωμεν πᾶν τὸ δυνατὸν διὰ τὴν στερέωσιν τῆς Ὀρθοδοξίας ἐντὸς τῶν καρδιῶν μας. Πρὸς τοῦτο εἶναι ἀναγκαῖα:

α) Γενναιότης ἐκ μέρους τῶν Ἀρχηγῶν καὶ θάρρος ἀπαραίτητον διὰ τὴν διαπίστωσιν τῆς παρούσης καταστάσεως καὶ τὴν διάγνωσιν τῆς τροχιᾶς τῆς ἐξελίξεως τῆς ὁμογενείας.

β) Συστηματική, ἔντονος καὶ δραστηρία ἐνέργεια πρὸς εἰσαγωγὴν εἰς τὸν περίβολον τῆς Ἐκκλησίας μας πάσης ψυχῆς ἐκ τῆς νέας μας γενεᾶς.

γ) Συστηματικὴ διδαχὴ καὶ σοβαρὰ κατήχησις παντὸς νέου καὶ κάθε νέας.

δ) Ἂς χρησιμοποιηθῇ ἡ γλῶσσα τῆς γενετείρας τῶν νέων βλαστῶν διὰ τοὺς ἀνωτέρω σκοποὺς καὶ εἰδικῶς διὰ τὴν κατήχησίν των.

Εἶναι πλέον καιρὸς νὰ ριφθῶμεν ἀπαξάπαντες καὶ πάσῃ δυνάμει εἰς τὴν διάσωσιν τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ εἰς ἔστω καὶ διὰ τῆς Ἀμερικανικῆς γλώσσης δημιουργίαν Ἑλληνικῆς συνειδήσεως. Ἐὰν ἀντιθέτως μοχθήσωμεν διὰ νὰ δημιουργήσωμεν πρῶτον Ἑλληνοφώνους καὶ κατόπιν Ὀρθοδόξους Χριστιανούς, τότε ἀκολουθοῦμεν κάτι ἀνάλογον πρὸς τὴν δοξασίαν τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, ὅστις ἀπήτει τὴν εἰσαγωγὴν τῶν Ἐθνικῶν εἰς τὸν Ἰουδαϊσμὸν πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς των εἰς τὸν Χριστιανισμόν. Ἡ δοξασία αὐτὴ βεβαίως τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου ἦτο τελείως ἀντίθετος πρὸς τὴν θείᾳ συνεργίᾳ ἐπικρατήσασαν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου.

Ο ΤΡΙΑΔΙΚΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 8ης σελίδος)

ματικὸν χάος καὶ ἀναρχίαν καὶ μύρια ὅσα κακὰ εἰς τὴν ἱερὰν τῆς φιλοσοφίας ἐπιστήμην καὶ ἐπενεγκοῦσαι τὴν γνωστὴν δυσαρμονίαν καὶ ἔντασιν μεταξὺ Ἐκκλησίας καὶ πολιτείας.

Ἡ Ἀνατολικὴ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία δύναται δικαίως ἐν Κυρίῳ νὰ καυχηθῇ ἐπὶ τῇ κατοχῇ τῆς μιᾶς, πρώτης, καὶ καθολικῆς Ἀληθείας τῆς περιβεβλημένης τρεῖς διαφόρους χαρακτῆρας, οἷον τὸν θρησκευτικόν, τὸν φιλοσοφικόν, καὶ τὸν πολιτικόν. Ὡς Οἶκος τῆς Σοφίας τοῦ Θεοῦ, ἡ Ὀρθοδοξία κέκτηται οὐχὶ τὴν μερικὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ πᾶσαν τὴν Ἀλήθειαν, διότι κηρύσσει Χριστὸν Ἀρχιερέα, Καθηγητήν, καὶ Βασιλέα. Ἐκεῖνο δ' ὅπερ ὑπολείπεται εἶναι νὰ εὑρεθοῦν οἱ πιστοὶ μελετηταὶ καὶ μῦσται, οἵτινες θὰ δώσουν τὴν δεόντως βαθεῖαν καὶ ἀρκούντως πλατεῖαν ἀνάπτυξιν καὶ διατύπωσιν εἰς τὸν ἀνεξάντλητον τοῦτον πλοῦτον τῆς τιμαλφοῦς ἡμῶν παρακαταθήκης κατὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ἐποχῆς μας.

ΕΤΟΣ Κ΄

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΑΡΙΘ. 407

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ

—Διὰ ταχυδρομικοῦ δέματος ἀπεστάλησαν εἰς ὅλας τὰς Κοινότητας τὰ δελτία τοῦ δεκαδολλαρίου διὰ τὸ ἔτος 1954. Εἰς σχετικὴν ἐγκύκλιον τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς ἐκφράζεται ἡ ἐλπὶς ὅτι διὰ τῆς μερίμνης τῶν Ἱερατικῶν Προϊσταμένων καὶ τῶν Ἐντιμοτάτων Διοικητικῶν Συμβουλίων ὁ θεσμὸς τοῦ δεκαδολλαρίου κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο πρέπει «νὰ θεσπισθῇ καὶ συνταυτισθῇ μὲ τὴν συνδρομὴν τῆς Κοινότητος ὡς μία ὑποχρέωσις καὶ καθῆκον τῶν μελῶν τῆς Κοινότητος» διότι «μόνον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ καταστῇ δυνατὸν νὰ λυθῇ ὁριστικῶς τὸ ζήτημα καὶ ὁλοκληρωθῇ ἡ ἐπιτυχία τοῦ θεσμοῦ τούτου, διὰ νὰ δυνηθῇ ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν νὰ προχωρήσῃ εἰς τὴν ἐπιτέλεσιν τῶν μεγάλων αὐτῆς σκοπῶν».

—Δι' ἐγκυκλίου τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς συνιστᾶται εἰς τὰς Κοινότητας πρὸς διάδοσιν τὸ βιβλίον "The Price of Freedom," γεγραμμένον ἀγγλιστὶ ὑπὸ τοῦ Dr. D. Kousoulas (200 Euclid Ave., Syracuse, N. Y.). Πρόκειται περὶ λεπτομεροῦς, αὐθεντικῆς καὶ ἀπολύτως ἀμερολήπτου ἱστορικῆς ἀφηγήσεως τῶν ἐν Ἑλλάδι γεγονότων ἀπὸ τοῦ 1940 μέχρι τῆς καταπνίξεως τοῦ κομμουνιστικοῦ ἐπαναστατικοῦ κινήματος καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα.

—Ἀνεκοινώθη ὅτι ἡ 12η Κληρικολαϊκὴ Συνέλευσις τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου πρόκειται νὰ συγκληθῇ κατὰ τὸ τρέχον ἔτος ἐν τῇ πόλει Savannah, Ga. Ἡμέρα ἐνάρξεως τῆς συνελεύσεως ὡρίσθη ἡ Κυριακὴ τῆς 24ης Ὀκτωβρίου. Θὰ διαρκέσῃ 7 ἡμέρας, ἤτοι μέχρι τοῦ Σαββάτου τῆς 30ῆς Ὀκτωβρίου 1954. Ἑκάστην Κοινότητα θὰ ἀντιπροσωπεύσῃ εἰς τὴν Συνέλευσιν ὁ Ἱερατικὸς Προϊστάμενος αὐτῆς, ὁ πρόεδρος καὶ δύο ἄλλοι λαϊκοὶ ἀντιπρόσωποι, οἵτινες δέον νὰ εἶναι τακτικὰ μέλη τῆς Κοινότητος, ἐγγεγραμμένοι εἰς αὐτὴν πρὸ ἑνὸς ἔτους, νὰ ἐκλεγοῦν δὲ εἰς γενικὴν συνέλευσιν τῆς Κοινότητος καὶ νὰ ἐφοδιασθοῦν διὰ σχετικοῦ πληρεξουσίου. Δι' ἐγκυκλίων ποὺ θὰ ἀκολουθήσουν θὰ γνωστοποιηθοῦν αἱ λεπτομέρειαι τῆς συνελεύσεως καὶ ἡ ἡμερησία αὐτῆς διάταξις.

—Τὸν ἀφιχθέντα μετὰ τῆς κυρίας του εἰς Νέαν Ὑόρκην διὰ τοῦ ὑπερωκεανείου «Μαυριτάνια» τὴν 27ην Ἰανουαρίου ἐπίσημον προσκεκλημένον τοῦ Προέδρου Ἀϊζενχάουερ, Πρόεδρον τῆς Τουρκικῆς Δημοκρατίας Ἐξοχώτατον Κον Τζελὰλ Μπαγιάρ, ὑπεδέχθησαν ἐνθουσιωδῶς οἱ ἐπίσημοι τοῦ Δήμου Νέας Ὑόρκης, οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Κυβερνήσεως, οἱ Τοῦρκοι διπλωματικοὶ καὶ προξενικοί, ὁ Ἀρχιεπίσκοπός μας Κος Μιχαήλ, ἀντιπρόσωποι τῶν Τουρκικῶν καὶ Ἑλληνικῶν ὀργανώσεων καὶ ἄλλοι.

—Τὸ Σάββατον, 30 Ἰανουαρίου, ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐδεξιώθη εἰς τὸ Ἀρχιεπισκοπικὸν Μέγαρον τὸν κ. Τζελὰλ Μπαγιάρ. Ὁλόκληρον τὸ μέγαρον εἶχε κατακλυσθῇ ὑπὸ ἀντιπροσώπων τῶν Ἑλληνικῶν Σωματείων καὶ Κοινοτήτων καὶ ἐκπροσώπων τοῦ ἐπιστημονικοῦ, ἐμπορικοῦ καὶ δημοσιογραφικοῦ κόσμου. Παρέστησαν οἱ Ἐπίσκοποι Ναζιανζοῦ καὶ Ὀλύμπου καὶ πάρα πολλοὶ κληρικοί. Τὸν Κον Μπαγιὰρ προσεφώνησε θερμῶς ὁ Σεβασμιώτατος, ὁ δὲ Τοῦρκος Πρόεδρος ηὐχαρίστησεν αὐτὸν συγκεκινημένος διὰ τὴν ὑποδοχὴν ἧς ἔτυχε.

Γραφεῖον Παιδείας

—Ἐκ τοῦ Γραφείου Παιδείας τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς πληροφορούμεθα ὅτι ἡ ἑβδομὰς τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου ἑωρτάσθη ἐπιτυχῶς εἰς ὅλας τὰς Κοινότητάς μας. Δι' ὡραιοτάτων μηνυμάτων συμμετέσχον εἰς τὸν ἑορτασμὸν ἡ Α.Μ. ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος Παῦλος Α΄, ἐκ μέρους τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ὁ Πρόεδρος Στρατάρχης Ἀλέξανδρος Παπάγος, ἐκ μέρους τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὑπουργείου Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων ὁ Ὑπουργὸς Κωνσταντῖνος Μ. Καλλίας, ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν διὰ τοῦ Προέδρου αὐτῆς Κου Γ. Ἰωακειμόγλου καὶ τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως της Κου Δημητρίου Σ. Μπαλάνου, ἡ Ἕνωσις Συντακτῶν Ἀθηναϊκῶν Ἐφημερίδων διὰ τοῦ Προέδρου της Κου Κρανιωτάκη, ὁ Πρύτανις τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Κος Ἀπ. Β. Δασκαλάκης, ὁ Πρύτανις τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης Κος Μαρῖνος Σιγάλας καὶ ὁ Πρέσβυς τῆς Ἑλλάδος ἐν Οὐασιγκτῶνι Κος Ἀθανάσιος Πολίτης. Ἐκ τοῦ μηνύματος τοῦ Πρυτάνεως τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν δημοσιεύομεν κατωτέρω τὰ ἑξῆς χαρακτηριστικά:

«Ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς Ἀμερικῆς εἶναι ὁ χαλύβδινος κρίκος τοῦ στενοῦ δεσμοῦ τῆς φιλίας καὶ συμμαχίας τῆς Ἑλλάδος μετὰ τῆς μεγάλης ὑπερποντίου Δημοκρατίας ἡ ὁποία τόσα προσέφερεν εἰς τὸν Λαόν μας κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη καὶ τόσον σπουδαίως συνέβαλεν εἰς τὴν ἀνασυγκρότησίν του καὶ τὴν ἐθνικήν του ἀσφάλειαν. Εἶναι πλάνη νὰ φαντάζεταί τις ὅτι ἡ ὕπαρξις Ἑλληνικοῦ στοιχείου εἰς τὴν Ἀμερικὴν μὲ τὰς ἐθνικάς του κοινότητας, τὴν ὀρθόδοξον ἐκκλησίαν του καὶ τὴν ἐθνικήν του γλῶσσαν προσκρούει εἰς τὰς ἀντιλήψεις τῆς Ἀμερικανικῆς Κυβερνήσεως περὶ ἰδιότητος καὶ καθηκόντων τῶν Ἀμερικανῶν πολιτῶν. Κάθε ἄλλο. Προσωπικῶς ἀνέκαθεν ἐφρόνουν καὶ ἐξακολουθῶ νὰ φρονῶ ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν στοιχεῖον τῆς Ἀμερικῆς, συνεχίζον ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεὰν τὴν γνῶσιν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, τὴν ὀρθόδοξον χριστιανικὴν λατρείαν καὶ τὴν συνείδησιν τῆς κατα-

γωγῆς του, συνεχίζει συγχρόνως μίαν μεγάλην καὶ ἱστορικὴν πλέον ἀποστολὴν διὰ τῆς ὁποίας προσφέρει πολυτίμους ὑπηρεσίας καὶ εἰς τὴν νέαν του Πατρίδα. Εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τῆς γνώμης μου αὐτῆς, λίαν ἐπιφανὴς Ἀμερικανὸς ἐπισκεφθεὶς τελευταίως τὴν Ἑλλάδα μοῦ ἔλεγε: «Ὄχι μόνον δὲν τὸ θεωροῦμεν ἀνάρμοστον, ἀλλὰ τοὐναντίον τὸ θεωροῦμεν ὡς τιμήν μας μεγάλην νὰ ὁμιλῆται εἰς τὴν χώραν μας ἀπὸ καλοὺς Ἀμερικανοὺς πολίτας, ὅπως εἶναι οἱ Ἕλληνες τὴν καταγωγὴν Ἀμερικανοί, ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα, ἡ γλῶσσα τοῦ Σωκράτους, τοῦ Πλάτωνος, τοῦ Ἀριστοτέλους, ἡ γλῶσσα τῶν Εὐαγγελιστῶν καὶ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ἡ γλῶσσα εἰς τὴν ὁποίαν ἐγράφη πᾶν ὅ,τι ἐδόξασε τὴν ἀνθρωπότητα καὶ ἐλάμπρυνε τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα. Διὰ τοῦτο νομίζω ὅτι ἡ Ἀμερικανικὴ Κυβέρνησις πρέπει νὰ ἐνισχύσῃ τὰς εἰς τὴν χώραν μας ἐθνικὰς κοινότητας εἰς μίαν συστηματικὴν προσπάθειαν πρὸς ἐκμάθησιν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ἀπὸ τὰς νέας Ἑλληνοαμερικανικὰς γενεάς».

—Ἡ ἐπίσημος ἔναρξις τοῦ ἑορτασμοῦ ἔγινε τὴν Κυριακὴν τῆς 24ης Ἰανουαρίου δι' ὁμιλίας τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἐκ τῆς ραδιοφωνικῆς ὥρας τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς (2:45 μ. μ. WBNX). Εἰς τὴν ὁμιλίαν αὐτὴν ὁ Σεβασμιώτατος ἀπήντησε διὰ πειστικωτάτων ἐπιχειρημάτων εἰς ὅσους διακηρύσσουν ὅτι εἶναι ματαιοπονία νὰ πασχίζωμεν διὰ τὴν ἐπιβίωσιν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης. «Ἡ ζωὴ τῶν ἄλλων Ἐθνικοτήτων», παρετήρησεν ὁ Σεβασμιώτατος, «ποὺ ζοῦν ὅπως καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν φιλελευθέραν αὐτὴν Δημοκρατίαν, μᾶς λέγει ὅτι ὅλαι προσπαθοῦν νὰ διασώσουν τὴν γλῶσσαν εἰς τὴν ὁποίαν ὡμίλουν οἱ πατέρες ἢ προπάτορές των. Ἔχομεν εἰς τὴν Ἀμερικὴν Γερμανούς, ποὺ ὁμιλοῦν θαυμάσια Γερμανικὰ καὶ λατρεύουν τὸν Θεὸν εἰς τὴν Γερμανικὴν καὶ διαβάζουν καθ' ἡμέραν Γερμανικὰς ἐφημερίδας ποὺ ἐκδίδονται καὶ κυκλοφοροῦν ἐδῶ. Ἔχομεν ἐπίσης Ἀμερικανοὺς πολίτας Γαλλικῆς καταγωγῆς, ποὺ ὁμιλοῦν τὴν Γαλλικὴν ἀκόμη καὶ εἰς τοὺς δρόμους τῶν πόλεων τῆς Νέας Ἀγγλίας, ὅπου εὑρίσκονται οἱ περισσότεροι. Διατὶ λοιπὸν οἱ Ἀμερικανοὶ πολῖται Ἑλληνικῆς καταγωγῆς νὰ μὴ ὁμιλοῦν κοντὰ εἰς τὴν Ἀγγλικήν, ποὺ εἶναι ἡ ἐπίσημος γλῶσσα τῆς Πατρίδος μας Ἀμερικῆς, καὶ τὴν Ἑλληνικήν, τὴν εὐγενῆ, τὴν εὔηχον, τὴν ἀληθῶς εὐλογημένην, ἀφοῦ μὲ αὐτὴν ὡς ὄργανον διεδόθη ὁ Χριστιανισμὸς ἀπὸ τοὺς μαθητὰς καὶ ἀποστόλους τοῦ Κυρίου, καὶ προπάντων τὸν γίγαντα τῶν Ἀποστόλων, τὸν Παῦλον;» Καὶ κατωτέρω: «Οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ ἀκούουν κάθε Κυριακὴν τὴν Mass εἰς τὴν νεκρὰν Λατινικήν. Καὶ τὴν ἀκούουν χωρὶς ἡ μεγίστη πλειοψηφία νὰ τὴν καταλαμβάνουν. Διατὶ ἡμεῖς νὰ μὴν ἀκούωμεν τὴν Θείαν Λειτουργίαν τοῦ Χρυσοστόμου ἢ τοῦ Βασιλείου εἰς τὴν γλῶσσαν ποὺ ἐγράφησαν, εἰς τὴν Ἑλληνικήν, ποὺ καὶ σήμερον εἶναι γλῶσσα ὄχι νεκρά, ἀλλὰ ζωντανὴ ἀφοῦ τὴν ὁμιλοῦν περίπου δέκα ἑκατομμύρια ἀνθρώπων; Τὰ παιδιά μας ἐπανειλημμένως διεκήρυξαν ὅτι ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἐπιθυμοῦν νὰ γίνεται Ἀγγλιστὶ ἡ λειτουργία καὶ ὅτι τοὺς εἶναι ἀρκετὸν νὰ ἀκούουν τὸ κήρυγμα εἰς τὴν Ἀγγλικήν».

—Τὴν Τετάρτην, 27ην Ἰανουαρίου, ἔλαβε χώραν εἰς τὸ Ἀρχιεπισκοπικὸν Μέγαρον δεξίωσις πρὸς τιμὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου. Κατ' αὐτὴν ὡμίλησαν ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Κος Μιχαὴλ ἐπὶ τοῦ θέματος «Ἡ Ἐκκλησία τιμᾷ καὶ εὐγνωμονεῖ» καὶ ὁ Αἰδ. Δημήτριος Καλλίμαχος ἐπὶ τοῦ θέματος «Τί προσέφερεν ὁ Ἑλληνικὸς Τύπος ἐν Ἀμερικῇ». Εἰσηγητὴς ἦτο ὁ Κος Ν. Ι. Βαβούδης, Διευθυντὴς τῆς Παιδείας, ἐλάμπρυνε δὲ τὴν δεξίωσιν δι' ἀσμάτων ὁ Μουσικὸς Ὅμιλος Νεανίδων τῆς Κοινότητος Ἁγίου Δημητρίου Τζαμαΐϊκας ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς Δίδος Κούλας Τασσοπούλου. Κατὰ τὴν δεξίωσιν ταύτην ἀπενεμήθη τιμητικὸν δίπλωμα πρὸς τὸν Αἰδεσ. Δ. Καλλίμαχον διὰ τὰς πολλάς του ὑπηρεσίας πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν ἐκπαίδευσιν καὶ τὸν Ἑλληνικὸν τύπον, ἐγένετο δὲ εὔφημος μνεία εἰς τὰ ἀκόλουθα σχολεῖα τὰ ὁποῖα κατὰ τὸ σχολικὸν ἔτος 1952-1953 ηὔξησαν τὸν ἀριθμὸν τῶν μαθητῶν των:

Α' Ἐπισκοπικῆς Περιφερείας

Ἀκαδημία Ἁγίου Βασιλείου δι' αὔξησιν 35%. Καθεδρικοῦ Ναοῦ Νέας Τόρκης, 55%. Ἁγίου Δημητρίου, Jamaica, N. Y., 22%. Κοιμήσεως Θεοτόκου, Rochester, N. Y., 121%. Ἁγίας Σοφίας, Washington, D. C., 25%. Ἁγίου Δημητρίου, Jersey City, N. J., 41%. Ἁγίου Ἀθανασίου, Paterson, N. J., 44%. Ἁγίου Δημητρίου, Perth Amboy, N. J., 70%. Ἁγίας Τριάδος, Ambridge, Pa., 36%. Εὐαγγελισμοῦ, Lancaster, Pa., 120%. Ἁγίου Γεωργίου, Asbury Park, N. J., 25%.

Β' Ἐπισκοπικῆς Περιφερείας

Ἡμερήσιον «Πλάτων» μετὰ τοῦ Ἀπογευματινοῦ Κοινότητος Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, 40%. Ἁγίας Τριάδος, Fond du Lac, Wis., 130%.

Γ' Ἐπισκοπικῆς Περιφερείας

Ἁγίου Γεωργίου, Hyanis, Mass., 75%. Εὐαγγελισμοῦ, Nashua, N. H., 30%. Ἁγίου Νικολάου, Nashua, N. H., 100%. Μεταμορφώσεως, Lowell, Mass., 58%. Ἁγίας Τριάδος, Lowell, Mass., 23%.

Δ' Ἐπισκοπικῆς Περιφερείας

Ἁγίας Σοφίας, Los Angeles, Cal., 44%. Ἁγίου Κωνσταντίνου, Valejo, Cal., 51%.

Ε' Ἐπισκοπικῆς Περιφερείας

Ἁγίας Τριάδος, New Orleans, La., 60%.

Ἀκαδημία Ἁγίου Βασιλείου

Καθημερινῶς ἡ ἀνάγκη τῆς ἱδρύσεως Ὀρφανοτροφείου ἀρρένων εἰς τὸν χῶρον τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Ἁγίου Βασιλείου γίνεται περισσότερον συνειδητή. Τόσον ἐν μέσῳ τῶν κύκλων τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς ὅσον καὶ ἐν μέσῳ τῶν ἡγετικῶν κύκλων τῆς ὁμογενείας ἡ ἀνάγκη τῆς πραγματοποιήσεως τοῦ ἔργου αὐτοῦ ἀποκτᾷ σταθερὸν ἔδαφος, ἰδίως δὲ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ἡ ὀργάνωσις AHEPA ὑπεσχέθη τὴν σύναξιν τοῦ ποσοῦ τῶν ἑκατὸν χιλιάδων δολλαρίων διὰ τὴν ἀνέγερσιν τῶν κοιτώνων τοῦ Ὀρφανοτροφείου.

Θεολογικὴ Σχολὴ

Ἐξακολουθεῖ ἡ ἐργασία τῆς ἐπεκτάσεως τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς

διὰ τῆς ἀνεγέρσεως νέων κοιτώνων. Ὁ ἐμπλουτισμὸς ἐπίσης κατὰ τὸν τελευταῖον καιρὸν τοῦ προγράμματος τῶν μαθημάτων τῆς Σχολῆς, ἡ ἐνίσχυσις τοῦ διδακτικοῦ της προσωπικοῦ δι' ἐπιστημόνων ἀνεγνωρισμένου κύρους ἐκ τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Χάρβαρτ, ὁ ἐνθουσιασμὸς καὶ τὸ ἐπιστημονικὸν κῦρος τοῦ Διευθυντοῦ της, ἀποτελοῦν τὴν καλλιτέραν ἐγγύησιν διὰ τὸ ὅτι ἡ ἐπέκτασις αὕτη δὲν πρόκειται νὰ μείνῃ μόνον εἰς τὸν ὑλικὸν τομέα, ἀλλὰ θὰ καλύψῃ καὶ τὸν τομέα τῆς ἐξυψώσεως τοῦ πνευματικοῦ καὶ ἀκαδημαϊκοῦ ἐπιπέδου τῆς Σχολῆς.

Νέοι Συνεργάται

Εἰς τὸ τεῦχος αὐτὸ μὲ ἰδιαιτέραν εὐχαρίστησιν δημοσιεύομεν ἄρθρον τοῦ φοιτητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς κ. Leonard Pachis. Εἰς τὸ μέλλον, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, θὰ δημοσιεύωμεν τὰς καλλιτέρας ἐξ ὅσων θὰ λαμβάνωμεν ἐργασίας τῶν φοιτητῶν τῆς ἐν λόγῳ Σχολῆς. Σκοπὸς τῆς ἐμφανίσεως τῶν σκέψεων, διὰ τῶν στηλῶν τοῦ «Παρατηρητοῦ», τῶν μελλόντων στελεχῶν τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἐκκλησίας μας εἶναι ἡ ἐνθάρρυνσις ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἔχουν τὴν ἀναγνωρισμένην ἱκανότητα νὰ γράψουν, ὡς καὶ ἡ μετάδοσις εἰς τὸ ἀναγνωστικὸν κοινὸν τοῦ «Παρατηρητοῦ» τῶν σκέψεων καὶ ἐνθουσιασμῶν τοῦ ἐν Brookline φυτωρίου τῶν μελλόντων ἱερέων τῆς ὁμογενείας.

Γραφεῖον Κατηχητικῶν Σχολείων

Ἀνεκοινώθη ὅτι καὶ τὸ ἔτος τοῦτο θὰ λειτουργήσῃ Κατηχητικὸν Φροντιστήριον εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Ἁγίου Βασιλείου. Τὸ Κατηχητικὸν Φροντιστήριον σκοπὸν ἔχει τὴν ἐκπαίδευσιν στελεχῶν διὰ τὰ Κατηχητικά μας Σχολεῖα ἀνὰ τὴν Ἀμερικήν. Τὸ περασμένον θέρος ἐλειτούργησε λίαν ἐπιτυχῶς. Πεντήκοντα περίπου Κατηχήτριαι ἐκ διαφόρων μερῶν τῆς Ἀμερικῆς παρηκολούθησαν ἐπὶ δύο ἑβδομάδας εἰδικὰ μαθήματα ἀπὸ ἐκλεκτὸν καθηγητικὸν προσωπικόν.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἐκ τοῦ ἐπισήμου δημοσιογραφικοῦ ὀργάνου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου «Ἀπόστολος Ἀνδρέας» πληροφορούμεθα τὰ κάτωθι:

Εἰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Θυατείρων ἀπεστάλη Πιττάκιον εὐαρεσκείας διὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἐπαξίαν ἀντιπροσώπευσιν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰ Παγχριστιανικὰ συνέδρια καὶ εὐχαριστήριον διὰ τὸ ἐπιδειχθὲν ὑπ' αὐτοῦ ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τοῦ στρατηγοῦ Σουκροῦ Κανατλῆ, ἐν Λονδίνῳ.

—Ὑπὸ τῆς πνευματικῆς Διακονίας ἔχει καθιερωθῇ ὅπως κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Συνάξεως τῆς Θεοτόκου ἑορτάζουν τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα. Κατὰ τὴν δευτέραν αὐτὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων τὰ παιδιὰ τῶν Κατηχητικῶν ἤλθον ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τῶν πέριξ Ἱερῶν Μητροπόλεων εἰς τὸν Πάνσεπτον Πατριαρχικὸν Ναὸν διὰ νὰ λάβουν τὴν εὐλογίαν τῆς Α.Θ. Παναγιότητος καὶ νὰ συνεορτάσουν ὅλα μαζὶ τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ.

—Ἐπὶ τῇ ἀνατολῇ τοῦ Νέου Ἔτους τὸ προσωπικὸν τῆς Πατριαρχικῆς Αὐλῆς ὑπέβαλεν εἰς τὴν Α.Θ. Παναγιότητα τὰ ὕϊκά του σεβάσματα καὶ ἐδέχθη τὰς Πατριαρχικὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας. Ἐκ μέρους τῆς Πατριαρχικῆς Αὐλῆς προσεφώνησεν τὸν Πατριάρχην ὁ Πανοσιολ. Μ. Πρωτοσύγκελλος. Ἐκ τῆς θαυμασίας αὐτῆς προσφωνήσεως ἀποσπῶμεν τὰ κάτωθι: «Ἀντιλαμβανόμεθα, Παναγιώτατε Δέσποτα, ὅτι τὸ ἔργον καὶ ἡ συμβολὴ ἡμῶν εἰς τὸ Κέντρον τῆς Ὀρθοδοξίας εἶναι πλήρης εὐθυνῶν καὶ ὑποχρεώσεων. Πλὴν ὅμως διαβεβαιοῦμεν, ὅτι δὲν ζῶμεν τὴν ἐξωτερικὴν τοῦ κέντρου τούτου ζωήν. Ἔχομεν συνείδησιν τῆς μεγάλης του ἀποστολῆς. Δὲν ἐκμεταλλευόμεθα τὸν χρόνον διὰ τὴν θεραπείαν τῶν ἀτομικῶν ἡμῶν ἀναγκῶν. Βιοῦμεν τὴν ἔνδοξον ἱστορίαν του, τὴν μεγάλην ἀνὰ τὸν Διορθόδοξον καὶ ἐν γένει τὸν Χριστιανικὸν Κόσμον ἀποστολήν του. Ἐπὶ πλέον βιοῦμεν τὸ ἔργον Σου, τὰς ἐπιδιώξεις Σου, τοὺς ὁραματισμούς Σου».

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ὑπὸ ΣΗΦΗ ΚΟΛΛΙΑ

Ὁ Παν. Ἀρχιμ. κ. Ἰωακεὶμ Ἰσιδωρίδης μᾶς ἔδωσε ἕνα καλοτυπωμένο βιβλίο μὲ τὸν τίτλο: «Λίγο Φῶς». Ὁ συγγραφεὺς εἶναι ἕνας ἐνθουσιώδης κληρικός. Στὸ ἔπος τῆς Ἀλβανίας ἱερεὺς-ἐμπνευστὴς παιδὶ κι' αὐτὸς τῆς μεγάλης μας ἐποχῆς, τῆς ἐποχῆς τοῦ φωτός. Μ' αὐτὸ τὸ βιβλίο θέλησε νὰ μᾶς δώσῃ «λίγο φῶς» ἀπὸ τὸ φῶς τῆς ἀγωνιστικῆς του παρρησίας, πίστεως καὶ εὐγένειας ποὺ φάνηκε ὄχι μονάχα στὴν μεγάλη ὥρα τοῦ ἐθνικοῦ ξεσηκωμοῦ μας, ἀλλὰ καὶ μετά, στὴ Χίο, ὅταν δὲν δειλίασε νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸν «ἐαμίζοντα» ἱεράρχη της καὶ «πνευματικό του πατέρα». Αὐτὸ πάει νὰ πῇ νὰ πιστεύῃς.

Αὐτὴ ἡ ὡραία παρένθεση τῆς ζωῆς του θυμίζει τὸ τοῦ Παύλου: «Σὺ οὖν κακοπάθησον ὡς καλὸς στρατιώτης Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Β΄ Τιμ. β΄ 3), τῆς ἀληθείας, τῆς εἰλικρινείας.

* * *

Τὸ βιβλίο τοῦ π. Ἰσιδωρίδη ἀποτελεῖται ἀπὸ 25 περίπου μικρὰ ἄρθρα πάνω σὲ ἐνδιαφέροντα θέματα. Κύριος σκοπός του εἶναι νὰ διδάξῃ καὶ νὰ βοηθήσῃ τὸ πλατὺ κοινό. Εἶναι γραμμένο σὲ ὤμορφη, στρωτὴ δημοτικὴ γλῶσσα, μ' ὡραῖες εἰκόνες, δυνατὲς σκέψεις, ὄχι βέβαια πρωτότυπες, ἀλλὰ γεμᾶτες παλμὸ καὶ πίστη.

Ξεχωρίζουν τ' ἄρθρα του: «Ψαλμὸς στὴν ἐργασία», «Ἄγνωστοι ποὺ ἐπιστρέφουν», «Ἡ δύναμις τῆς καλωσύνης», «Φύλαξε τὸ θησαυρό σου», «Ὁ τάφος τῆς εὐτυχίας» κ. ἄ.

Στὰ κείμενα τοῦ π. Ἰσιδωρίδη διακρίνεις τὸν κληρικὸ μὲ τὴν ρωμαλέα σκέψη, τὸν ἄνθρωπο μὲ τὶς ὡραῖες πνευματικὲς ἐξάρσεις, τὸν νέον μὲ τὶς ἀνησυχίες.

Ἡ φράση του περιεκτική, κλείνει μέσα της τὴν ζωντάνια τῆς ψυχῆς τοῦ συγγραφέα κι' ἀκόμα ἕνα θερμὸ ἐγκάρδιο χαιρετισμὸ στὴν πνευματικὴ δημιουργία.

—Ἐπὶ τῇ ἀναχωρήσει δι' Ἀμερικὴν τοῦ Προέδρου τῆς Τουρκικῆς Δημοκρατίας Τζελὰλ Μπαγιάρ, ἐπιτροπὴ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α.Θ. Παναγιότητος μετέβη εἰς τὸ ἀεροδρόμιον καὶ προέπεμψεν αὐτόν.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Εἰλικρινεῖς καὶ θερμαὶ ὑπῆρξαν αἱ ἐκδηλώσεις φιλίας καὶ ἐκτιμήσεως, τὰς ὁποίας ἐπεφύλαξαν οἱ ἑλληνορθόδοξοι πολῖται εἰς τὸν Πρόεδρον τῆς Τουρκικῆς Δημοκρατίας κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς παραμονῆς του ἐνταῦθα. Μεταξὺ τῶν ἐκδηλώσεων τούτων ἡ ἐπίσημος δεξίωσις, τὴν ὁποίαν ὠργάνωσεν ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ πρὸς τιμὴν τοῦ ὑψηλοῦ ἐπισκέπτου, εἶναι προφανῶς ἡ πλέον ἐπιτυχὴς καὶ ἡ πλέον χαρακτηριστική. Ὁμιλῶν κατὰ τὴν δεξίωσιν αὐτὴν ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος εὗρε λόγους καταλλήλους καὶ θερμοὺς διὰ νὰ ἐξάρῃ τὴν ἰσχυρὰν προσωπικότητα τοῦ γεραροῦ ἡγέτου, τὰς φιλοπροόδους τάσεις τῆς φίλης Τουρκίας καὶ τὰς μεγάλας της ὑπηρεσίας εἰς τὴν κοινὴν ὑπόθεσιν ὅλων τῶν ἐλευθέρων λαῶν. Πρὸς τούτοις ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος εὐστόχως ἐτόνισεν, ὅτι ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ καὶ πάντα τὰ εὐσεβῆ τέκνα της, τὰ ὁποῖα τελοῦν ὑπὸ τὴν ἀνωτάτην θρησκευτικὴν καὶ ἐκκλησιαστικὴν ἡγεσίαν τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, εἰλικρινῶς συμμερίζονται τὰ συναισθήματα τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ὑπερηφανείας τὰ ὁποῖα δοκιμάζουν ἡ Α.Θ.Π. ὁ Πατριάρχης Ἀθηναγόρας καὶ οἱ ὑπ' Αὐτὸν ὁμόθρησκοί μας πολῖται τῆς Τουρκίας ὡς ἀμέσως καὶ δημιουργικῶς μετέχοντες τῆς ὅλης ζωῆς, ἐθνικῆς καὶ πνευματικῆς, τῆς χώρας των. Θερμοὶ καὶ ἐξ ἴσου εἰλικρινεῖς καὶ μεστοὶ ὑψηλῶν νοημάτων ἦσαν καὶ οἱ λόγοι τῆς Α.Ε. τοῦ Προέδρου κ. Τζελὰλ Μπαγιὰρ καὶ βαθεῖα ὄντως ὑπῆρξεν ἡ ἀπήχησις τῶν λόγων αὐτῶν εἰς τὰς καρδίας ὅλων τῶν ἐκπροσώπων τῆς ὁμογενείας, οἱ ὁποῖοι παρέστησαν εἰς τὴν δεξίωσιν.

Ο ΠΡΕΣΒΕΥΤΗΣ κ. ΚΥΡΟΥ

Διὰ τῆς ἀναχωρήσεως εἰς Ἑλλάδα τοῦ Πρεσβευτοῦ κ. Ἀλ. Κύρου ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἡ ὁμογένεια γενικώτερον χάνουν ἕνα θερμὸν φίλον καὶ ἕνα πολύτιμον συμπαραστάτην εἰς τὰς διαρκεῖς καὶ οὐχὶ πάντοτε εὐχερεῖς ἐθνικοθρησκευτικὰς καὶ πολιτιστικὰς ἐκδηλώσεις καὶ ἐνεργείας. Εὐσεβής, συνετός, πολυμαθής, ἀφωσιωμένος εἰς τὴν πολύπλευρον καὶ πολυσύνθετον ὑπόθεσιν τῆς Ἑλλάδος ὁ κ. Ἀλ. Κύρου, εὗρισκε πάντοτε τὸν καιρόν, παρὰ τὸν φόρτον τῆς ἐργασίας καὶ τὸ πλῆθος τῶν εὐθυνῶν του, νὰ ζῇ ἀμέσως τὴν ζωὴν τῆς ὁμογενείας καὶ νὰ μετέχῃ δημιουργικῶς εἰς κάθε προσπάθειαν διὰ τὴν ἐπίλυσιν τῶν προβλημάτων της. Πράγματι, ἐλάχιστοι ἴσως ἐκ τῶν συναδέλφων του ἡρμήνευσαν τόσον εὐρέως ὅσον ὁ ἴδιος τὴν ὑψηλὴν ἀποστολὴν τοῦ ἐκπροσώπου τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐλάχιστοι ἐπίσης ἐγνώρισαν ἐξ ἀντικειμένου τοὺς ἀγῶνας τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὰς ἀνάγκας τῶν τέκνων της. Οὕτω βάσιμος εἶναι ἡ ἐλπὶς ὅτι ὁ κ. Ἀλ. Κύρου, ὡπλισμένος μὲ τὸ πλῆθος τῶν ἀρετῶν αὐτῶν καὶ μὲ τὴν γνῶσιν συγχρόνως τῶν καθ' ἡμᾶς, θὰ συνεχίσῃ προφανῶς καὶ ἐκ τῆς νέας του θέσεως ὡς Διευθυντοῦ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος τὸ ἔμπρακτον ἐνδιαφέρον του διὰ τοὺς Ἑλληνορθοδόξους πολίτας τῆς χώρας αὐτῆς, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔπαυσαν καὶ οὔτε θὰ παύσουν νὰ προσβλέπουν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὡς πρὸς τὴν προσφιλῆ πατρίδα τῶν γονέων των καὶ ὡς πρὸς μίαν διαρκῆ πηγὴν ἐμπνεύσεων καὶ δυνάμεων.

ΜΕΘΕΟΡΤΙΑ

Οἱ κληρικοί, οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν κοινοτήτων, οἱ ἐκπαιδευτικοί, ὅλοι γενικῶς οἱ πνευματικοὶ ταγοὶ τῆς ὁμογενείας, ἐνστερνισθέντες τὸ ὑψηλὸν νόημα καὶ τὴν ἀποστολὴν τῆς Ἑορτῆς τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου, ἔπραξαν ὄντως τὸ καλύτερον δυνατὸν διὰ τὴν ὀργάνωσίν της. Χιλιάδες ὁμογενεῖς, παλαιότεροι καὶ νέοι, εἶχον καὶ πάλιν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀκούσουν καταλλήλους ὁμιλίας, νὰ παρακολουθήσουν εἰδικὰς σχολικὰς παραστάσεις καὶ νὰ στρέψουν οὕτω ὑπερηφάνως τὴν προσοχήν των εἰς τὰς ἀπαραμίλους πνευματικὰς ἐπιδόσεις τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς μακραίωνος καὶ θρυλικῆς της ἱστορίας. Ἀλλὰ ἡ νοερὰ αὐτὴ ἀναδρομὴ ἦλθεν ἐπίσης νὰ προβάλῃ ἐνώπιόν μας ἐντονώτερον τὰς εὐθύνας μας, ὡς προνομιούχων κληρονόμων, ἀπέναντι τῆς Ἐκκλησίας, τῶν παιδιῶν μας, τῆς ὁμογενείας ἐν τῷ συνόλῳ της. Ἡ προσπάθεια διὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς γλώσσης δέον νὰ ἐνταθῇ. Τὸ σχολεῖον πρέπει νὰ καταλάβῃ τὸ κέντρον τῶν ἐνδιαφερόντων μας. Ὁ Ἑλληνικὸς Τύπος πρέπει ὡσαύτως νὰ πλησιάζῃ κάθε ἑλληνοαμερικανικὴν οἰκογένειαν καὶ νὰ ἀποτελῇ τὴν ἀπαραίτητον συμπληρωματικὴν τροφὴν τῶν μελῶν της. Ἡ ἑορτὴ τῶν γραμμάτων ἂς σταθῇ ἡ ἀφετηρία διὰ τὴν ἀναννέωσιν τῶν προσπαθειῶν αὐτῶν.

«Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ»

Κολακευτικαὶ καὶ λίαν ἐνθαρρυντικαὶ εἶναι αἱ κρίσεις τῶν συνδρομητῶν μας σχετικῶς μὲ τὸ περιεχόμενον καὶ τὴν νέαν μορφὴν τοῦ «Παρατηρητοῦ». Ἡ Σύνταξις ἐκτιμᾷ δεόντως τὰς κρίσεις αὐτὰς καὶ θέτει συγχρόνως τὸ καθῆκον εἰς ἑαυτὴν νὰ συνεχίσῃ τὰς προσπαθείας της, ὥστε τὸ ἐπίσημον δημοσιογραφικὸν ὄργανον τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς νὰ ὑψωθῇ συντόμως εἰς τὸ ἐπίπεδον τῶν ἐνδιαφερόντων καὶ τῶν ἀναγκῶν τῶν ἀναγνωστῶν μας. Ζῶντες, ὡς ἰδιότυπος ἐθνικοθρησκευτικὴ ὁμάς, ἐντὸς τοῦ τόσον δυναμικοῦ τούτου περιβάλλοντος γύρω μας, εἶναι φυσικὸν νὰ ἀντιμετωπίζωμεν ἰδιότυπα ἐπίσης προβλήματα, τῶν ὁποίων ἡ λύσις εἶναι καὶ ἀναγκαία καὶ ἐπείγουσα. Φιλοδοξία τοῦ «Παρατηρητοῦ» εἶναι νὰ συντελῇ, ὡς ἐκ τῆς ἀποστολῆς του, εἰς τὴν ὀρθὴν λύσιν τῶν προβλημάτων αὐτῶν. Διὰ νὰ ἀνταποκριθῇ ὅμως εἰς τὴν ἀποστολὴν αὐτὴν ἔχει τὴν ἀνάγκην τῆς συνεργασίας ὅλων. Τὴν συνεργασίαν αὐτὴν ἐλπίζομεν καὶ ἀναμένομεν.

Abraham Lincoln

It is only fitting and proper that we, the Hellenes of today and the heirs of the culture and the democratic ideals of Ancient Greece, pause for a moment in order to pay tribute to a man who staunchly supported these same democratic ideals — a man who gave his heart, his mind, his very life so that these ideals might live. This man was Abraham Lincoln.

To honor his memory we quote below a short sketch of his life which he himself wrote to J. W. Fell on December 20, 1859, in order that it might be used for campaign purposes.

"I was born February 12, 1809, in Hardin County, Kentucky. My parents were both born in Virginia, of undistinguished families—second families, perhaps I should say. My mother, who died in my tenth year, was of a family of the name of Hanks, some of whom now reside in Adams, and others in Macon County, Illinois. My paternal grandfather, Abraham Lincoln, emigrated from Rockingham County, Virginia, to Kentucky about 1781 or 1782, where a year or two later he was killed by the Indians, not in battle, but by stealth, when he was laboring to open a farm in the forest. His ancestors, who were Quakers, went to Virginia from Berks County, Pennsylvania. An effort to identify them with the New England family of the same name ended in nothing more definite than a similarity of Christian names in both families, such as Enoch, Levi, Mordecai, Solomon, Abraham, and the like.

My father, at the death of his father, was but six years of age, and he grew up literally without education. He removed from Kentucky to what is now Spencer County, Indiana, in my eighth year. We reached our new home about the time the state came into the Union. It was a wild region, with many bears and other wild animals still in the woods. There I grew up. There were some schools, so called, but no qualification was ever required of a teacher beyond "readin', writin', and cipherin'," to the rule of three. If a straggler supposed to understand Latin happened to sojourn in the neighborhood, he was looked upon as a wizard. There was absolutely nothing to excite ambition for education. Of course, when I came of age I did not know much. Still, somehow, I could read, write, and cipher to the rule of three, but that was all. I have not been to school since. The little advance I now have upon this store of education, I have picked up from time to time under the pressure of necessity.

I was raised to farm work, which I continued till I was twenty-two. At twenty-one I came to Illinois, Macon County. Then I got to New Salem, at that time in Sangamon, now in Menard County, where I remained a year as a sort of clerk in a store. Then came the Black Hawk War; and I was elected a captain of volunteers, a success which gave me more pleasure than any I have had since. I went the campaign, was elated, ran for the legislature the same year (1832), and was beaten — the only time I ever have been beaten by the people. The next two and three succeeding biennial elections I was elected to the legislature. I was not a candidate afterward. During this legislative period I had studied law, and removed to Springfield to practice it. In 1846 I was once elected to the lower House of Congress. Was not a candidate for reelection. From 1849 to 1854, both inclusive, practiced law more assiduously than ever before. Always a Whig in politics; and generally on the Whig electoral tickets, making active canvasses. I was losing interest in politics when the repeal of the Missouri Compromise aroused me again. What I have done since that is pretty well known.

If any personal description of me is thought desirable, it may be said I am, in height, six feet four inches, nearly; lean in flesh, weighing on an average one hundred and eighty pounds; dark complexion, with coarse black hair and gray eyes. No other marks or brands recollected."

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 5ης σελίδος)

τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἀπαρα
σάλευτα. Τὴν τελευταίαν μάχην ἐναν
τίον τοῦ ἐσωτερικοῦ ἐχθροῦ ἔδωκεν ἡ
Ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία στὴν ἑβδόμη
οἰκουμενικὴ σύνοδο τὸ 787 μ.Χ., ἡ
ὁποία κατέφερε τὸ τελευταῖο κτύπημα
κατὰ τῶν εἰκονομάχων καὶ ἀνεστήλωσ
σε τὶς ἱερὲς εἰκόνες. Ἔτσι καὶ πάλιν
ἡ Ὀρθοδοξία ἐθριάμβευσε κατὰ τῶν
ἄλλων φοβερῶν ἐχθρῶν της, τῶν κα
κοδόξων αἱρετικῶν. Τὸν «θριαμβόν
της τώρα ἐτέλεσε μὲ ἐπιβλητικὴν λι
τανείαν, κατὰ τὴν ὁποίαν προηγοῦντα
ὡς ἄλλα νικητήρια λάβαρα αἱ ἱεραὶ
εἰκόνες καὶ αἱ περγαμηναὶ μὲ τὸ Σύμ
βολον τῆς Πίστεως καὶ τὰς θεοπνεύ
στους ἀποφάσεις τῶν οἰκουμενικῶν
συνόδων. Αὐτὴν τὴν θριαμβευτικὴν
νίκην τῆς Ὀρθοδοξίας ἑορτάζει ἡ
Ἐκκλησία μας σήμερον.

γ'

Οἱ νέοι ἐχθροὶ τῆς Ὀρθοδοξίας.

Οἱ ἐχθροὶ τῆς Ὀρθοδοξίας δὲν ἐξηφανίσθησαν ὅμως καθ' ὁλοκληρίαν. Ὑπάρχουν τέτοιοι καὶ σήμερα. Καὶ εἶναι αὐτοὶ ἐξωτερικοὶ καὶ ἐσωτερικοί, ὅπως καὶ στὰ παλαιὰ χρόνια.

Ἐξωτερικοὶ εἶναι ὅσοι ἐπιζητοῦν νὰ προσηλυτίσουν τέκνα τῆς Ὀρθοδοξίας εἰς ξένα δόγματα καὶ καινοφανεῖς αἱρετικὲς διδασκαλίες. Οἱ ὀρθόδοξοι Ἕλληνες δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦν ὅτι ἔχουν τὸ προνόμιο νὰ εἶναι ἀπόγονοι τῶν μεγάλων ἀγωνιστῶν τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ ὅτι εἶναι φύλακες τῆς ἱερωτέρας παρακαταθήκης, τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, ποὺ οἱ θεοφώτιστοι ἐκεῖνοι ἱεράρχαι τοὺς ἄφησαν ὡς κληρονομία. Ἀποστασία ἀπὸ τὴν Ὀρθοδοξία εἶναι διπλῆ προδοσία, θρησκευτικὴ καὶ ἐθνική. Καθῆκον κάθε ὀρθοδόξου εἶναι ὄχι μόνον νὰ κλείῃ τὰ ὦτα στὶς κακόδοξες καὶ

:ακόηχες σειρῆνες τοῦ προσηλυτι-
μοῦ, ἀλλὰ καὶ νὰ πολεμᾷ μὲ θάρρος
:αὶ παρρησία κάθε ἀπόπειρα ἀπο-
πάσεως ὀρθοδόξων ἀπὸ τὴν προγο-
νική των ἁγία πίστι καὶ ἀκόμη νὰ
ἐνισχύῃ μὲ κάθε τρόπο τὴν ἐπίσημο
Ἐκκλησία μας στὸν ἀγῶνα της κατὰ
τοῦ προσηλυτισμοῦ.

Ἐκεῖνοι ὅμως ποὺ εἶναι καὶ σήμερα
φοβερώτεροι ἐχθροὶ τῆς Ὀρθοδοξίας
εἶναι οἱ ἐσωτερικοί. Ποιοὶ εἶναι αὐ-
τοί;

Ἡ θρησκευτικὴ ἀδιαφορία. Ἡ ἀ-
πομάκρυνσις ἀπὸ τὴν ἐκκλησία καὶ
τὶς τελετές της. Ἡ μὴ συχνὴ συμμε-
τοχὴ στὰ ἁγιαστικὰ μυστήρια τῆς
Ἐκκλησίας μας, τὴν ἐξομολόγησι καὶ
τὴ θεία εὐχαριστία. Ἡ ἀπουσία τῆς
Ἁγίας Γραφῆς καὶ ἄλλων ἱερῶν βι-
βλίων ἀπὸ τὰ σπίτια μας καὶ ἡ παρά-
λειψις τῆς ἀναγνώσεώς των. Ἡ πα-
ράλειψις νὰ δώσωμε στὰ παιδιά μας
ὀρθόδοξο χριστιανικὴ ἀνατροφὴ καὶ
νὰ τὰ μάθωμε τὴν πατρικὴ γλῶσσα
μας, ὥστε νὰ παρακολουθοῦν τὰ μυ-
στήρια καὶ τὶς τελετὲς τῆς Ἐκκλησίας
μας μὲ κατανόησι. Ἡ παράλειψις νὰ
συνηθίσωμε τὰ παιδιά μας νὰ ἐκκλησι-
άζωνται τακτικὰ καὶ νὰ παρακολου-
θοῦν κατηχητικὰ μαθήματα. Ἡ πα-
ράλειψις νὰ ἐνισχύωμε κατὰ δύναμιν
τὴν Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπή μας στὸν
σκληρὸ καὶ δύσκολο ἀγῶνα της ὑπὲρ
τῆς Ὀρθοδοξίας. Ἡ παράλειψις νὰ
ἐνισχύωμε τοὺς ναούς μας, τὰ κοινο-
τικά μας κέντρα, τὰ σχολεῖα μας, τὰ
ἱδρύματά μας καὶ κάθε κίνησι καὶ
θεσμὸ ποὺ ἔχει ὡς σκοπὸν τὴν διατή-
ρησι τῆς Ὀρθοδοξίας μας. Ἡ ἀδια-
φορία, ἡ μοιρολατρικὴ διάθεσις καὶ
ἀκόμη ἡ ἀπαισιοδοξία, μὲ τὴν ὁποία
μερικοὶ ἀτενίζουν τὰ προβλήματα τῆς
Ὁμογενείας.

Αὐτοὶ οἱ ἐχθροὶ εἶναι οἱ πλέον ὕπου-
λοι καὶ ἐπικίνδυνοι. Ἂν ἐπικρατή-
σουν, ἡ Ὀρθοδοξία μας σιγὰ-σιγὰ θὰ
ἀτονήσῃ καὶ τελικὰ θὰ φθάσῃ εἰς μα-
ρασμὸν καὶ θὰ ἐξαφανισθῇ. Αὐτοὺς
λοιπὸν πρέπει πρωτίστως νὰ πολεμή-
σωμε. Ἡ Ἑλληνικὴ φυλὴ δὲν ἔχασε
μέχρι τώρα καμμιὰ μεγάλη μάχη.
Ἀσφαλῶς δὲν θὰ τὴ χάσῃ οὔτε αὐτή.
Θὰ ἀγωνισθῇ καὶ θὰ θριαμβεύσῃ.

G.O.Y.A. SPEAKS THROUGH
THE VOICE OF THE ARCHDIOCESE

A Spiritual Deficiency

The Greek Archdiocese of North and South America is currently presenting a series of Radio Programs, entitled "THE VOICE OF THE ARCHDIOCESE" over New York Radio Station WBNX, 2:45 to 3:00 P.M. each Sunday. These broadcasts are given in both Greek and English and devote a portion of each program to our Greek Orthodox Youth. The English section of these broadcasts is given by Ernest A. Villas, National Chairman of the Greek Orthodox Youth of America (G. O. Y. A.). Following is the broadcast given on December 6th, 1953.

"Do you have a personal philosophy of life?" This question was asked of a young man who came seeking medical advice from his family physician. He complained that he was suffering from a nervous condition and feared he might be developing a neurosis of some type.

The kindly and understanding doctor was soon able to determine that his patient was not suffering a physical ill, but rather from an internal disorder, spiritual in nature. And innocently enough, many of our people, young and old alike, are suffering from this same inner ailment of spiritual deficiency.

It is truly spoken that nothing worthwhile in life comes easily or without sacrifice. The Christian spirit does not descend automatically. Merely because we are formally baptized and confirmed, graduate from the Sunday School, attend Church when convenient, and pay Church dues, does not fulfill our obligations as members of the Christian Faith. It requires more than this. Most people today have met these outward physical qualifications of Christianity but still feel a conspicuous absence of the inner faith and strength they are seeking from their religion. This is particularly true of young people. How many times have we heard young men and women express their attitude toward religion by saying: "I go to Church, pay my dues, take Holy Communion, but I don't get anything out of it." This is their honest evaluation of how much religion is contributing to their personal lives.

Our society spends billions of dollars to erect educational institutions attended by young people whose academic efforts are rewarded and certified by the high school diploma and college degree. Likewise, billions of dollars are spent for hospitals and medical centers to combat disease and care for the sick. In each case, these institutions contribute a direct benefit to their participants; the school grants education while medical science guards and restores health. Presumably then, man has perceived his mental and physical needs. But what of the spiritual?

Here, too, billions of dollars are expended for Churches, Seminaries, and programs of Christian education. Man looks to the Church as his institution of spiritual welfare. If there are those of us who feel that from the Church we are not receiving the same degree of benefit which education and the world of medical science provide, then there is but one test to apply. Have we as individuals given even a fraction of the time to our religion that we have applied to our academic education? Have we contributed or cooperated to any relative degree in the program of our Church as compared to the earnestness with which we comply to the medical instructions of our physician? Is it any wonder then that the mental and physical contributions of society seem to outweigh the spiritual?

If we would but give our religion the opportunity to prove what a priceless contribution it can make to our personal lives we could eject the need

The Significant Aspects of Orthodox Worship

By Dr. S. M. SOPHOCLES
Case Institute of Technology
Cleveland Heights, Ohio

V. ARCHITECTURE

The Orthodox Liturgy is one of the most beautiful and original creations of Byzantine culture. The beauty of liturgy is expressed not only in words and gestures, in liturgical vestments, in paintings, but also in sacred architecture.

The main contribution of Byzantium to architecture was the secret of balancing the dome over a square. In the fourth century the Church copied the ceremonious ritual of the state. The Church now demanded a more complicated setting. Throne rooms, robing rooms and gynaeceum were added. The Byzantine architects of the sixth century tried in many ways to adapt the dome to the problems of church architecture. The Church of the Holy Apostles in Constantinople, now destroyed, was laid out as a Greek cross with four arms of equal length, and five domes, one in the center and the other four over the arms of the cross. In SS. Sergius and Bacchus in Constantinople, a single dome covers most of the area but is surrounded by an aisle, so that in one case the building is approximately square, in the other case octagonal.

Orthodoxy has built Cathedrals and Churches of daring designs with the delicate tracery of their stones, the colors and the gold of their mosaics and frescoes. The particular style of Byzantine beauty can be defined as baroque, used in its widest sense. It is solemn, magnificent, laden with ornaments, resplendent with gold and precious stones. The Byzantine style reached its highest example of splendor in the Church of St. Sophia of Constantinople.

The Hagia Sophia was destroyed during the Nika sedition of 532. Justinian immediately directed his architects to rebuild along more magnificent lines. Except for the atrium, this great Church was built with extraordinary rapidity and dedicated in 537; and although part of the structure collapsed in 558 as the result of an earthquake, it was rebuilt on stronger buttressed supports by 563. Such an accomplishment postulates the backing of the Emperor; indeed all the evidence points to the interest Justinian took in his new edifice. The plan developed by Anthemius of Tralles and his assistant Isidorus of Miletus, is almost square. A single dome ensures unity, but the necessary length is gained to the east and west by half domes, lower than the main dome but of the same diameter. The full splendor of the Hagia Sophia i evident only in the interior. Immed ately on entrance, the affirmation o spatial unity is apparent. The comb nation of domes and half domes, illu minated by the ring of windows a the base of the dome, at once catche the eye and creates an impression o monumentality and, at the same time of lightness. It has been well sai that the dome looks as though it were suspended from heaven, not support ed from earth.

The Hagia Sophia remained a peer less model for all Orthodox Churches and was celebrated far and wide not only for its size but also for the span of its vaults and the splendor of its decoration. The embellishment was rich to the highest degree: the walls and piers and even the floor were inlaid with colored stones; the vaults were enriched with mosaics on a ground of gold; and the columns were constructed of various marbles of the most precious kind. The nave was lighted from above by windows pierced in the main and in the semi-domes. The spaciousness of the Hagia Sophia and its sumptuousness make it a masterpiece of world architecture. Justinian had cause to be proud and to feel that his Church outshone the temple in Jerusalem. He is said to have exclaimed on entering to dedicate the new Church, "Ah, Solomon, I have surpassed thee." Indeed the reign of Justinian marks the first climax of the Byzantine style in all the arts. This period, called the First Golden Age, ends with the Iconoclastic controversy of the eighth century. With the rise of the Macedonian dynasty under Basil I in 867, a new epoch of Byzantine art emerges. From this date, the Second Golden Age lasts down to the capture of Constantinople by the fourth crusade in 1204. During these centuries, most Churches follow a single type of plan, derived from the lost Church, the Nea, built by Basil I before 886. With the Fourth Crusade, a last epoch of the style arose, which we may call the Byzantine Renaissance or the late

---

for complex personal philosophies and be assured that the frustrations of nervous and emotional disorders would be largely swept away. Realizing this, our young men and women of the Greek Orthodox Church have united for the common purpose of attaining this spiritual goal. It is upon this premise that G.O.Y.A., the Greek Orthodox Youth of America, was founded. All young people of the Greek Orthodox Faith are invited to accept the leadership of their Church in this sacred endeavor. Seize this opportunity to pour the treasures of Christianity into your personal life. Join the many who have already accepted this stirring invitation to share the efforts of this great crusade.

The hard-won summits of Christianity cannot be scaled overnight, but the prize of reaching their peak is a goal toward which we are solemnly dedicated and with God's grace we will attain.

Byzantine. The Churches now built were mostly small in size and followed no one type of plan. Sometimes they retained the five-domed arrangement of the Second Golden Age, sometimes returned to the domed basilica, or even to the still simpler form of the unvaulted basilica.

The significance for Western art of the Byzantine style is immeasurable. Constantinople kept alive a civilization inherited from Greece, but changed the classic modes of expression. The years from about 500 to 1000, commonly called the Dark Ages, may have been less dark than is commonly supposed. These five centuries for Byzantium were a time of unusual artistic brilliance. When a new wave of creative energy swept over Western Europe, the emerging peoples turned to the one Christian center that maintained a high level of artistic creation — Constantinople. When Charlemagne, in the eighth century, determined to build a palace chapel at Aachen, his builders journeyed to Ravenna to study the Byzantine design of San Vitale. In the eleventh century the Western Churches satisfied their need for decoration by symbolic figures, partly inspired from Byzantine manuscripts and ivories. The classic Roman sources likewise played a part in the revival of art, but the influence of Rome, at least at the outset, is less than the influence of the more conventional and symbolic style of the Byzantine Empire. Not only, however, is Byzantium important as a link between the classic civilization and the later culture of Western Europe. It is a great independent style, crossed with a semi-oriental love of color, a sense of decoration, and a perfect willingness to replace realism by symbolism and thus achieves designs obtainable in no other way.

The Orthodox Church made its mission of teaching her people one that was charming and varied. She is never dry and tedious. She placed priceless works of art before her people to elevate their hearts and minds to Heaven. Impressive and stirring icons, buildings such as that of St. Sophia represent the beauty of Heaven and all celestial grandeur.

THE UPWARD LOOK

By the Rev. ANTHONY CONIARIS
Minneapolis, Minn.

The ocean which had been so blue and peaceful suddenly became a black and angry sea, dashed with foam and white caps. The terrible storm sent most of the passengers to their staterooms. Some of the less fearful gathered in small groups along the deck to watch the storm. As one of the officers of the boat passed a certain group, a passenger asked him, "Do you think we're going to have a bad night?"

"Yes, I think it will be quite stormy," he replied. Then he added reassuringly, "But there is nothing to worry about. We have a fine ship and plenty of sea room."

Just then a vivid flash lightened the sky. The same nervous passenger exclaimed, "Look at the storm!"

"No," the officer countered, "don't look at the storm, look at the ship!" Then very calmly he proceeded to tell about the construction of the boat, and how it would be able to ride out any storm. Though he didn't minimize the difficulty at hand, he had firm faith in his vessel. He was confident that it was sufficient to withstand stress.

The Christian, too, must face storms. God has never promised any of us, even if we follow Him, that we shall escape from the difficulties and trials of this life. What He does promise to give us, however, is strength to meet whatever obstacles might come our way.

Young people are faced with serious temptations. In the face of these temptations they feel utterly helpless and weak. Some of them become so discouraged that they feel that the only way to overcome temptation is to give in to it. But instead of concentrating on our weakness, let us look at the power that can be ours through prayer, confession and Holy Communion.

Last week death struck down two fathers in our congregation. Our whole parish was saddened because of it. To the families of these loved ones it was as if the whole world had crashed in on them. None of us is exempt from death. But when it comes, it can help us tremendously if instead of thinking of the loss and feeling sorry, we thought of the hope that is ours when we believe in Christ Jesus.

Our snug little world is often shattered by sickness. It may be a crippling sickness. It may be a sickness that confines us to bed for weeks, or months, or sometimes years. Most often it is a painful sickness — painful not only to us but also to our loved ones. But it will keep us from becoming discouraged and despondent if, instead of concentrating on our sickness, we think of the great love of God which comes to soothe us and still the troubled waters.

A woman was waiting for an elevator in a department store. When the elevator door opened, she looked down the elevator shaft as she was about to enter. She immediately drew back with a gesture of panic. "I can't" she trembled. "See how deep it is below!"

The operator assisted the fearful woman into the elevator with the kindliest of advice, "If you always look up in an elevator, Ma'am, you'll have no need of fear."

This is what we need today more than anything else: the upward look. Instead of looking down in fear, look up in faith. Instead of looking at the storm, look at the ship. Instead of looking at the troubles about us, think of the power of God that can be ours. Instead of looking at our weaknesses, think of the strength that God makes available to us through prayer.

Religious Observances of the Christian Family

By His Grace ATHENAGORAS KOKKINAKIS
Bishop of Elaia

(Continued)

IV.

PRIVATE HOME DEVOTIONS

In every home the Christian family dedicates a little corner, usually in the bedroom, for the family sanctuary. There one may see the Icon of Christ, of Virgin Mother, of the Patron Saint, the Holy Cross, the prayer book, the Gospel, the marital crowns, dried flowers of Good Friday, Holy Water of the Epiphany, the seal of the Eucharistic Bread and the censer. In this place the family is united in prayer led by the parents, who read from the prayer book, from the Bible, and offer incense. There young and old kneel or stand in prayer, before the Icons of the Saints with the vigil light burning as a symbol of sacrifice and of their faith's warmth and vitality. Incense is offered once a day. Over every bed there is a Cross of the Icon of the Virgin Mary holding the Baby Christ or the Icon of each one's Patron Saint.

All religious objects which one may see in an Orthodox family sanctuary are not just articles of decoration. They are symbols offering aid in devotional concentration. They are not objects of idolatrous superstition. In the eyes of the unbeliever they seem ridiculous. But in the eyes of the faithful they are vehicles of grace, treasures of blessing and means for spiritual concentration and uplifting. They do not represent mere religious art. For every religious picture is not an Icon.

The Holy Icons bear their own artistic characteristics. They depict the spirit and virtue rather than the body of the Saint. For this reason statues are not in use in the Orthodox Church or in Orthodox family sanctuaries.

Pictures of Christ with the sacred heart and all other productions of Roman piety are not used, nor recommended by the Orthodox Church. One is really at a loss trying to find a Theological explanation of these pictures of Christ decorated with His heart. For Christ is worshipped not partially but wholly. We have learned to worship the whole Christ "Christus totus" with the two natures, the Divine and the human, united inseparably. How can one separate from the whole Christ His heart and worship it? How can one detach a part from an univided unity? Christ is not divided. In His theandric personality He remains whole and one. As such He is worshipped and received by us in Holy Communion. Perhaps Roman Theologians overlook the christological aspects of this kind of religious art and tolerate its devotional usage as an expression of rather popular piety.

Often in Home Devotions the neighbors and friends of the Orthodox family are invited to participate. Also, the Parish Priest is asked to come and bless the House with Holy Water from time to time and especially during the week of Epiphany (5-12 of January). The Orthodox family asks the Priest to come for the Devotional Service to the Virgin Mary (Paraklesis), to offer the Sacrament of Holy Unction, to pray for the sick, to advise the family when problems and difficulties disturb its serene peace.

V.

FASTING

As a means of self-sacrifice for the sake of Christ, of self-discipline and will-strengthening, as a kind of healthy diet, as an antidote against temptations and the desires of the flesh, fasting is highly recommended both by the Church and medical science. Our Lord gave us a great example of fasting. He taught His Apostles to fast and pray in order to fight the devil victoriously and overcome all his machinations. In the wilderness Christ fasted forty days and He turned His temptor back in shame. We are all tempted, young and old. The devil is real, as we are real. Satan, the evil spirit of disobedience to the will of God is successful not only when we weaken and are overcome by his temptation, but also when he convinces us that he is not real and existing, that there is no sin, that sin is a natural expression of biological necessity, that Church-going and Bible reading, fasting and kneeling in prayer and all religious observances are superstitious, inventions of the monks, a "racket" of the Church and so on. Through the Apostles, Christ instituted fasting for the faithful. According to tradition all Wednesdays and Fridays are fast days when Orthodox Christians abstain from meat and all animal products, except fish. We fast Wednesdays in commemoration of the seizure and torture of Christ, while on Fridays in commemeration of His crucifixion and death. The Church has prescribed periods of fast for the spiritual uplifting of the faithful and their preparation for Holy Communion. They are:

1) Advent, the 40 days before Christmas, when fish alone is permitted but not meat or animal products.

2) Great Lent, the 50 days before Easter, when the Orthodox must abstain from fish and meat alike.

3) Few days before the feast of the Apostles, 29th to 30th of June, when fish is permitted but not meat.

4) The first 14 days of August in commemoration of the Assumption of the Virgin Mary, when the Orthodox people abstain from meat and fish.

5) The 29th day of August in commemoration of the martyrdom of St. John the Baptist.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

ΕΙΣΠΡΑΞΕΙΣ ΜΗΝΟΣ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

A. GENERAL

Mr. Nick Economos, New York, N. Y. ....$	15.00
Mrs. Sophie Theodore, Chicago, Ill.	10.00
Daughters of Penelope, Carbondale, Pa.	100.00
Carlos Foundation, Inc. Atlanta, Ga.	250.00
St. Andrews, P.T.A., Chicago, Ill.	50.00
Angelacos Brothers, Chicago, Ill.	25.00
Mr. John Economides, Galveston, Texas	2.00
Mr. Harris Cladis, Flushing, N. Y.	10.00
St. George Ass'n, New York 53, N. Y.	25.00
Mr. George Genakos, Newark, N. J.	10.00
Mr. Louis Basis, Astoria, N. Y.	10.00
Greek Ladies Phil. Society, Kearney, Nebraska	25.00
Mrs. Georgia Gregor, Watertown, N. Y.	100.00
Mr. Nicholas Cochinos, Poughkeepsie, N. Y.	10.00
Mr. William Chilakos, Sydney, N. S., Canada	70.00
Mr. Peter Lavas, Chicago, Ill.	200.00
Mr. George Macrogene, Lancaster, Pa.	75.00
Mrs. Dorothy Vafeades, Mahonoy City, Pa.	15.00
Mr. K. Tsiokos, Mahonoy City, Pa.	50.00
Mr. T. Calson, Maspeth, N. Y.	25.00
Mrs. Angeline Poulos, Canton, Ohio	15.00
Mr. M. Orphanides, Schenectady, N. Y.	50.00
Mr. K. Markides, New Haven, Conn.	60.00
Mr. N. Anisis, Brooklyn, N. Y.	50.00
Rev. A. G. Sardiakis, Pittsburgh, Pa. (for Ballas' girls clothes & traveling exp.)	50.00
Rev. A. G. Saridaks, Pittsburgh, Pa.	10.00
Mr. Peter A. Pappas, Rock Hill, S. C.	5.00
Miss Bebe A. Lafka, Oakland, Calif.	10.00
Mrs. S. Tallas, Bellerose, L. I.	5.00
Fulton Linen Supply, Atlanta, Ga.	10.00
Mr. Peter A. Romas, Endicott, N. Y.	10.00
Mrs. D. Bashline, Jamaica, N. Y.	12.00
Mrs. P. Stylianos, Nashua, N. H.	5.00
Mr. P. Scordilis, Fairfield, Conn.	60.00
Mr. Nicholas Martines, Newburgh, N. Y.	10.00
Mr. A. D. Triou, Austin, Texas	4.00
Miss Andria Mylonas, Akron, Ohio	10.00
Mr. James Goltsos, Providence, R. I.	5.00
Mr. Stavros T. Georgiou, Oakland, Calif.	5.00
Mr. & Mrs. Ulysses P. Backas, Chicago 26, Ill.	5.00
Mrs. P. D. Gasuras, Bucyrus, Ohio	50.00
Van Cortlandt Dairy, Inc., Peekskill, N. Y.	25.00
Miss Mary Roman, Jacksonville, Fla.	12.00
Mr. Theo. Cambourakis, Brooklyn, N. Y.	3.00
Daughters of Penelope, Syracuse, N. Y.	25.00
Dr. & Mrs. Menelaus P. Peters, Rock Hill, Conn.	50.00
Greek Orthodox Youth Ass'n, Mobile, Ala.	5.00
Canada Dry Bottling Co. of Memphis, Inc.	10.00

---

6) The 14th day of September in honor of the exaltation of the Holy Cross.

7) One or more days before one may receive Holy Communion. Six hours before Holy Communion no food or drink, water included, is permitted. Alcoholic beverages during fasting are not permitted except a little wine on Sundays.

In case of illness fasting is not kept. It is, however, necessary that the parish priest be informed to prescribe something instead of fasting, such as alms-giving, work for the poor, extra prayers, etc.

VI.

PREPARATION FOR HOLY COMMUNION

The first necessary step in preparation for Holy Communion is confession. Orthodox people may ask for Confession when they feel its need. However, Confession is always required a few days before Holy Communion. It is obligatory at least once a year. The second step is fasting. One day of complete fasting and abstinence from meat, fish, foods cooked in olive oil, and alcoholic products is enough, provided that one also abstains from the other pleasures of the flesh, concentrating on prayer and Scripture reading. On all Saturdays of the year, whether during a fast period or not, the use of olive oil is permitted. The only exception to this rule is Saturday of Holy Week, a day of religious expectations and mourning.

Orthodox Christians receive Holy Communion at least four times a year: Christmas, Easter, the feast of the Apostles (June 29-30), and the feast of the Assumption (August 15). However, in every Liturgy, the people are expected to approach and receive the Lord. Christian Orthodox families are instructed by their parish priests to approach the Holy Chalice and receive the Body and Blood of Christ once a month, or as often as they feel ready to receive the food of redemption. The night before Holy Communion the members of the family read prescribed prayers and go to bed early, avoiding social engagements. Before going to Church, children ask their parents to pardon them, while parents ask the pardon of their children.

Mr. James N. Karahalios, Hartford, Conn.	10.00
Chimes Brownie Baking Corp., Long Island City	5.00
Mr. Peter Demos, Miami, Fla.	20.00
Mr. P. Retzemberis, c/o Rev. Dem. Sgouros, Lowell, Mass.	10.00
Mr. C. G. Williams, Lawrence, Kansas	5.00
Mr. E. K. Leondis, Staten Island, N. Y.	3.00
Mr. Christ Chaknides, Dayton, Ohio	10.00
Mr. George Vassiliades, Long Island City, N. Y.	2.00
Mr. Louis J. Hallis, Brooklyn, N. Y.	25.00
Mr. & Mrs. C. Cotilidis, Middletown, N. Y.	2.00
Mr. Eli Varantake, Shrewsbury, Mass.	7.00
Mrs. Kyriaki Kalem, Detroit, Mich.	5.00
Greek Archdiocese of North and South America	5,000.00
	$6,752.00

B. IN MEMORY

Mr. John J. Vlass, Atlanta, Ga. In memory of beloved wife, Angeline	$ 25.00
Mr. & Mrs. Gust Baglaras, Chicago, Ill. In memory of parents, Georgia and Athanasios	10.00
Mr. Basil Skelos, Rockville Centre, N. Y. In memory of Penelope Harbolis	50.00
Mrs. Sophia Molfetas, New York, N. Y. In memory of beloved husband, George	50.00
Mrs. P. Frentsos, Springfield, Mass. In memory of Regas Fousianis	10.00
Mr. & Mrs. Basil Egoupoulos, c/o Dr. C. Charal, Chicago, Ill., in memory of Katherine Tsoulas	10.00
Rr. & Mrs. C. G. Charal, Chicago, Ill. In memory of Katherine Tsouslas	10.00
Mrs. Irene Manous, New York, N. Y. In memory of Stamatina Thrakis	15.00
Mrs. N. A. Demopoulos, Detroit, Mich. In memory of parents, Aristeds and Margarita	10.00
Mr. & Mrs. M. Choban, Hamden, Conn. In memory of son, Joseph	100.00
Mr. Nicholas Nicholas, Queens Village, N. Y. In memory of mother, Marianthe	100.00
Mr. Andrew Patrikes, New Orleans, La.	5.00
Rev. Panos Constantinides, Annunciation Church, Atlanta, Ga., donation of various members of the community in memory of Angeline Vlass	69.00
Rev. George Gallas, Highland Park, N. J., on behalf of Mrs. Sotiriou in mem. of son Nicholas	15.00
Mrs. V. Kosmides, Baltimore, Md. In memory of husband Nicholas	50.00
Mr. and Mrs. Steve Ballas, St. Louis, Mo. In memory of Mike Tharenos	5.00
Mr. & Mrs. John Milonas, St. Louis, Mo. In memory of Mike Tharenos	5.00
	$539.00

C. SPECIAL

New York Telephone Co., N.Y.C. — commission	$ 4.1
Mr. Jerry Valanos, New York, N. Y. — for book on Byzantine Painting	20.0
Daughters of Penelope, Wilkes-Barre, Pa. — for heavy duty washing machine	265.0
	$289.1

TOTAL $7,580.13

DONATIONS IN GOODS

Mrs. S. Stylian, Yonkers, N. Y. — magazines for childre
Daughters of Penelope, Danbury, Conn. — clothes
Gr. Ladies Phil. Society, Middletown, Ohio — home mad cookies
Mrs. George Aposporos, Poughkeepsie, N.Y. — hard cand
Mrs. Kay Brotsis, Burbank, Calif. — white cotton glove for children
Mr. Peter Stavrides, New Haven, Conn. — gloves for a children and shoes for needy children
Mr. John Andris, Savannah, Ga. — two cases candy
St. Paul's Gr. Orth. Church, Hempstead, N. Y. — washin machine
Mrs. Mary Zinzigh, Cincinnati, Ohio — 48 dolls
Mr. Pagones, Beacon, N. Y. — ice cream
Ladies Phil. Society, Poughkeepsie, N. Y. — navy sock for all
Ladies Phil. Society, Keekskill, N. Y. — candy and cookie
Mr. Basil Skelos, Rockville Centre, N.Y. — candy & cookie
Sr. Phil. Cathedral, New York, N. Y. — 48 blue sweate
Mrs. Irene Skilitsis, New York, N. Y. — 40 blue sweate
Mr. and Mrs. Nicholas Angleton, South Orange, N. J. – a library of one hundred children's classics
Mr. P. Barber and Ladies of Highland Falls — slippers
St. George Gr. Orth. Sunday School, Manchester, N. H. – 5 boxes of gifts
Jr. Women's Phil. Society, Brockton, Mass. — gifts f each child.
Mrs. K. Andres, New Orleans, La. — old clothes
Miss D. Dadiskos, Hartford, Conn. — gifts for each chil
Mrs. P. Frangoulis, St. Louis, Mo. — $5 for dress & sho
Miss Dena Stevens, Kansas City, Mo. — 5 hats and scar
Mrs. A. Kyrou, New York, N.Y. — 5 dolls in nat. costum
Box 22, Somerville, Mass. — books and toys
Mr. A. E. Pappas, Altoona, Pa. — two dolls
Mrs. Pat Counnis, Galveston, Tex. — 2 boxes toys
Kontos Bros., Inc., New York, N. Y. — 100 Xmas can
Hellenic Post, St. Demetrios Church, Newark, N. J. — 60 Xmas packages
Greek Embassy, Washington, D. C. — 180 new books
Kanelopoulos Family, Chicopee Falls, Mass. — a toaster
Friends from Watertown, N. Y. — shoes for 23 childr
Father C. Kazanas and Mr. Nicholas Sklyros, through D Publishing Co., Inc., New York — 1000 comic boo
Mr. G. N. Coumanis, Mobile, Ala. — pecans